Viața studențească

REVISTĂ
A ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 3. VI. 1967

22

(231)

„HARPĂ"
Desen de ȘTEFĂNUȚA SABIN

LINIȘTE: SE EXAMINEAZĂ!

De cîteva zile fiecare lăcaş de învăţămînt superior a devenit un adevărat studio de radio, pe coridoarele căruia într-o linişte somptuoasă, nu zăreşti decît semnalizările de neon ale camerelor de înregistrare. Paşii abia se aud străbătînd culoarele înspre sălile de examinare, şi-au pierdut obişnuita limbuţie înseşi grupurile de studenţi care-şi aşteaptă rîndul la marea confruntare cu adevărurile implacabile ale ştiinţei.

Fiecare gest, fiecare cuvînt sînt parcă drămuite ca într-o cursă lungă în care bunii alergători au grijă ca nici un surplus de energie să nu se cheltuiască inutil.

Convorbirile sînt telegrafice şi numai istoria unui examen memorabil se deapănă şi se ascultă cu generozitate, curgerea ei catalizînd şi mai mult faustica sete care domină spiritele şi inteligenţele în aceste zile de examen.

Bibliotecile şi sălile de lectură, înseşi parcurile din apropierea facutăţilor şi căminelor cunosc înfiorarea solemnă a milioanelor de file care se întorc, foşnetul acesta abia auzit fiind ca o respiraţie impresionantă a cărţilor.

Şi dacă nu ne-ar mai cotropi pe alocuri zgomotele barbare ale vreunei borcaniade, cvartalele căminelor ni s-ar părea adevărate staţiuni de odihnă, chiar dacă ferestrele lor nu dau geană-n geană uneori întreaga noapte.

Ca să te contaminezi de această stare de spirit a sesiunii nu e neapărat nevoie să fii student. E de ajuns să ai numai ceva cît de cît comun cu studenţii. Nu e de mirare deci că, trecînd într-o vizită pe la un cămin studenţesc, portarul să te privească puţin mustrător pe sub sprîncenele încruntate : sînt în sesiune, de ce-i deranjaţi ?

Ca să nu mai vorbim de familiile în care fiica sau fiul sînt studenţi, unde în această perioadă toţi simt febra examenelor : mama se întrece pe sine în duioşii şi atenţii, tatăl veghează cu autoritate la liniştea casei, fratele sau sora mică, nepoţii sau copiii vecinilor trebuie să-şi ducă larma vacanţei abia începute cît mai departe de ferestrele camerei în care se învaţă.

Şi toată această tensiune interioară ajunge la apogeu în acele momente cînd vii în faţa magistrului, fie el bătrînul dascăl în al cărui deget mic stă universul fără margini, fie tînărul lui discipol aflat întîia oară în postura de examinator.

Momentele acestea, chiar dacă ele se înscriu într-un anotimp al recoltei, sînt mai ales ale primăverii. Fiinţa intreagă, după îndelungi fortificări spirituale, după asimilaţii de luni şi săptămîni, izbucneşte într-o splendidă şi fără de egal înflorire. O dată cu salcîmii, cu castanii, cu trandafirii, cu teii... E clipa marilor revelaţii faţă de tine însuţi şi faţă de cei apropiaţi, de dascălii şi de colegii tăi.

Înmulţindu-se de mii de ori, într-o impresionantă progresie geometrică acest moment reprezintă unanima şi cea mai deplină racordare a strădaniilor studenţimii la sistemul naţional al energiilor constructive ale întregului popor.

Conştiinţa acestei apartenenţe la uriaşul efort de progres continuu al patriei noastre socialiste imprimă dăruirii noastre de spirit şi inteligenţă un nobil impuls. Asistăm la un grandios flux generat de puterea gravitaţională a examenelor. Un flux al memoriei, cum i-ar spune un poet.

Niculae STOIAN

OPINII DESPRE ODIHNA ÎN TABERE

GOLFSTREAMUL VACANŢEI E INVENTIVITATEA ORGANIZATORILOR!

NE PROPUNEM, NU O DISCUŢIE DESPRE PROGRAMUL DE TABĂRĂ — DE ALTFEL EL NICI NU ESTE ÎNCĂ DEFINITIVAT — CI O SIMPLĂ ETALARE DE OPINII REFERITOARE LA ACEASTĂ TEMĂ. ELE APARŢIN STUDENŢILOR BUCUREŞTENI:

CEZAR NICULESCU (UNIVERSITATE)
VICTORIA NICOLAE (I.P.G.G.)
ION BĂRBOI (I.P.G.G.)
GRIGORE POPA (I.A.T.C.)
MARIETA NICA (I.C.F.)
LUCIAN IONESCU (I.M.F.)
CONSTANTIN FOLICĂ (I.M.F.)
BRÎNDUŞA DRIMER (I.M.F.)

SPERĂM CA UNELE PROPUNERI, SUGESTII REPRODUSE ÎN RÎNDURILE URMĂTOARE SĂ ÎNSEMNE O CONTRIBUŢIE PE LINIA EFORTURILOR CONTINUE CARE SE FAC PENTRU A REALIZA ÎN ZILELE VACANŢEI O AMBIANŢĂ CÎT MAI PLĂCUTĂ.

Uneori în tabere lipseşte ceea ce denumim de obicei atmosferă. În aer pluteşte un fel de îmbîcseală, tu te simţi fără nici un rost şi aştepţi... Aştepţi, încontinuu ceva... Şi asta după ce membrii comandamentului şi-au propus un program încărcat, „cît mai plăcut şi instructiv".

Ar trebui organizate, în primul rînd, *activităţi paralele*, astfel încît oamenii să poată participa la program, optînd conform preferinţelor. Este de neînţeles, de pildă, de ce o audiţie muzicală „paralizează" orice altă „mişcare" a taberei...

★

La Costineşti să se monteze difuzoare pe toată plaja, pentru a se asculta muzică nu numai în „aria comandamentului"; din loc în loc să fie postate tonete cu răcoritoare, fructe...; de ce nu există o bază nautică pe litoral, cu bărci cu motor, iole, schi pe apă?

★

În serii se repartizează *cîteodată* formaţii de muzică uşoară. *Spre a asigura un antren mai mare serilor dansante*: 1. N-ar trebui să existe serii fără o asemenea formaţie; 2. Aceste formaţii să susţină programele serilor de dans, dar *şi concerte* de muzică uşoară (ceea ce înseamnă cu totul altceva). E supărător apoi faptul că formaţiile artistice ale institutelor, care se găsesc în tabără, prezintă consecvent acelaşi repertoriu. Mai ales brigăzile de agitaţie... Rolul umoriştilor ar trebui să fie tocmai sesizarea unor momente amuzante din viaţa taberei şi criticarea lor prin intermediul scheciului. Evident, totul ar căpăta o altă savoare, interesul auditoriului ar spori.

★

S-a încetăţenit obiceiul concursurilor „Cine ştie, cîştigă". Ele ar putea însă deveni mai interesante, poate, dacă s-ar desfăşura inter-centre: două echipe reprezentative fixează o temă, un număr de întrebări şi în prezenţa unui arbitru se anchetează reciproc...

Sau, concursuri de recitaluri, cel mai bun cupletist, cel mai bun solist, cu jurii din masa studenţilor care să desemneze premianţii; primii doi clasaţi să aibă, de exemplu, dreptul să participe la spectacolul de varietăţi al taberei...

DE CE NU SE FAC CONCURSURI DISTRACTIVE INVENTATE DE PARTICIPANŢI?

O obiecţie... la premii. Adesea reprezentînd cărţi cumpărate prin virament (ce nu s-au vîndut la o librărie din Predeal), premiile nu „tentează". Mai bine o excursie pe litoral sau oferirea „coroanei de lauri", ori purtarea pe braţe pînă la cantină etc.

★

Bibliotecile nu sînt dotate corespunzător. Nici cele de la mare, nici cele de la munte. Şi, ca atare, n-ai ce să citeşti, cu toate că ai dori o după-amiază de lectură. La Pîrîul Rece se aduce de obicei „un transport" de volume de la Casa de cultură a studenţilor din Braşov — cărţi nesolicitate de cei ce se află în centrul studenţesc de sub poalele Timpei... Biblioteca taberei să cuprindă cărţi foarte bune şi ultimele noutăţi în materie de literatură beletristică, tehnică recreativă. Astfel încît să se profite de zilele vacanţei.

★

Nu carnavaluri *pentru* studenţi, ci carnavaluri *ale* studenţilor! Procedează greşit comandamentele cînd *fixează* ca zi a carnavalului ultima zi de tabără (oamenii au valizele gata şi gîndul aiurea) şi ca program al carnavalului o „paradă" a 20 de costumaţi. Cum şi pe cine să „antreneze" aceştia? Masa necostumaţilor? De ce n-ar fi un carnaval la Costineşti, un carnaval marin... Cu montarea unor tablouri mitologice... naşterea lui Venus din mare, apariţia lui Poseidon, Carnaval cu isprăvi ale Căpitanului de 15 ani, înconjurat de piraţi şi sirene, cu bătălii ale lui Nelson şi interviuri acordate de Alain Bombard. La focuri de tabără montane s-ar putea organiza carnavaluri feerice cu zînele din Valea Cerbului şi haiducii codrilor, cu Muma pădurii gonind *peste vreascuri* şi cu Făt Frumos aruncînd buzduganul în poarta castelului cu zmei.

★

Ce reprezintă serile de club? Un mic „recital poetic", „un mic concurs", puţin remi, mai multe „table"... Lipsesc după amiezile de literatură, artă, ştiinţă. Cu participarea unor personalităţi sau fără ele. *Sub forma unor cozerii pe temă anunţată.* Niciodată nu au fost programate seri umoristice; de ce?

★

Atrăgătoare sînt întrecerile sportive... Aşa-zisele campionate intercentre la fotbal, volei, baschet, tenis de masă, polarizează ambiţii şi atenţia întregii tabere. S-ar putea adăuga concursuri de tenis (amenajîndu-se un asemenea teren), de iole, de înot. Şi poate un concurs „pronosport" intern...

★

La Histria se mergea anul trecut „grupaţi pe centre universitare" şi un student nu putea lua parte decît la o excursie, într-o serie... Nu e firesc.

Mai multe excursii şi diferite!

În afară de vizita la Histria, Constanţa, Mangalia, ce itinerare încă să se stabilească? La Sulina, răsfoind Europolis, excursii pe grinduri, seri pescăreşti, la foc — alături de corul pescarilor din Sfîntu-Gheorghe... Curse cu vaporaşul pe mare. La munte, concursuri de orientare turistică, drumeţii de o zi, turism cu program de camping (2—3 zile) etc.

★

Cîteva probleme de ordin organizatoric... N-ar strica: mai multă operativitate la repartizarea în vile, să nu mai treacă 7—8 ore pînă să fii anunţat unde ai să locuieşti. Programul taberei să se întocmească cu concursul studenţilor veniţi la odihnă şi nu exclusiv de către comandament. Cu 3 zile înainte de închiderea taberei se ridică difuzoarele din vile, conducerea dirijează „plecarea". Dacă avem de stat o serie de 12 zile să ni se asigure un program complet pe întreg intervalul...

Se observă că uneori comandamentele, probabil pentru că sînt numite pe timp îndelung, dau semne de oboseală... Şi nu se mai ocupă de activitatea ultimelor serii. Procedeul îi dezavantajează pe cei care au bilet în intervalul cu pricina. E poate mai nimerit ca fiecare serie să aibă un comandament propriu — sau, oricum, acesta să fie schimbat mai des... înainte de a se plictisi.

În sfîrşit, centrele universitare cînd distribuie bilete să ţină totuşi cont de proporţia în care trimit băieţi şi fete. Serile dansate ar intra astfel în ritm normal.

Roxana COSTACHE

RECOMANDAT EXPRES

POVESTEA CU MINTEA CEA DE PE URMĂ...

Vine vacanţa! Asociaţiile şi-au propus să organizeze pentru studenţi, în condiţii mai avantajoase, un număr de excursii... Unii, prieteni, s-au decis să meargă împreună o săptămînă la munte... Şi TOCMAI ACUM Ministerul Căilor Ferate a anulat prevederea prin care studenţii organizaţi în grupuri beneficiază de 50 la sută reducere pe C.F.R. sau IRTA! Nu ştim din ce considerente amintitul for a recurs la o atare dispoziţie; sperăm să le aflăm dintr-un răspuns scris şi expediat pe adresa redacţiei... Rugînd însă Ministerul Căilor Ferate ca, mai înainte, să mediteze la consecinţele hotărîrii sale, în contextul avîntului pe care l-a luat, şi trebuie în continuare să-l ia, turismul universitar.

BILETE CU... „PAPAGAL"

În Bucureşti, distribuirea biletelor la spectacole se face într-un mod cu totul ieşit din comun! Responsabilii de an, de pildă, primesc o cotă săptămînală din partea responsabilului de facultate, iar la o anumită dată aceştia **sînt obligaţi să depună contravaloarea biletelor — indiferent dacă le-au vîndut sau nu.** Studenta Maria Ionescu, responsabila anului IV Stomatologie, seria I, din şapte în şapte zile achită din buzunarul său între 20—30 lei tovarăşei P. Nicolaiciuc; iar acum e datoare nici mai mult nici mai puţin decît cu 72 de lei! „Primesc un număr de bilete la spectacole vechi sau nesolicitate — niciodată n-am fost consultaţi asupra reprezentaţiilor pe care am dori să le vizionăm — iar colegii mei (şi le dau dreptate!) refuză să le cumpere! Ce să fac? Mai mult decît atît, am restituit 4 bilete la un spectacol al Circului de Stat din 27 decembrie 1966, iar acum cîteva zile mi-au pus respectivele tichete în braţe şi mi s-a cerut costul lor".

Ceea ce ne-a intrigat însă la maximum a fost faptul că responsabila de an a primit spre plasare tichete cu data 26 martie 1967 (seria 97, Teatrul C. Nottara), bilete cărora „cineva" le preschimbase cu cerneală valabilitatea pentru 20 aprilie 1967, ora 19,30!

1. Înseamnă că unii difuzori voluntari sînt privilegiaţi de centrul universitar şi pot restitui tichetele nevîndute. (Altfel n-ar avea de unde să provină stocul). Sau biletele nedifuzate, după ce au fost achitate şi depuse la centrul universitar...?

2. Cine sînt persoanele care modifică de mînă biletele teatrelor şi în ce bază legală o fac?

Noi ştim că în contractele cu institutele culturale există clauze care prevăd reprimirea stocurilor nevîndute. Mai ştim că difuzorii centrali au încasat procentul de 4 la sută primă pentru biletele ridicate şi nu au chef să restituie o parte din sumă (fiindcă ar trebui să o dea înapoi de vreme ce nu le-au distribuit în întregime). Şi mai ştim că anul trecut s-au făcut excrocherii cu tichete reţinute şi nedistribuite...

Lămuriţi-ne şi pe noi, oameni buni, care-i situaţia?

MOTTO LA ROMANUL UNEI PROMOŢII

La ora răsfoirii cursurilor şi a trasării ultimelor linii şi puncte pe coala rămasă întinsă pe masă de cîteva săptămîni, mi-am propus cea mai scurtă şi concisă documentare pe care am făcut-o vreodată. Prin fereastra deschisă, căreia trebuia oricum să-i dau semnificaţii de simbol, noaptea îşi trimitea liniştea şi răcoarea, pămîntul îşi trimitea prospeţimea lui de după ploaie peste cifre şi calcule...

Cînd mai sînt cîteva zile pînă la ultimul examen nopţile devin o nelinişte, pătrund în fiecare şi-i schimbă modul firesc de a fi, gîndurile se accelerează, ne-ntîmplă o cufundare în sine plină de nostalgie şi de întrebări. Peste o lună nu te mai aşteaptă nici o sesiune...

Tihon Ion Mihai de la *Fizică atomică are puţin timp să viseze. L-am găsit într-una din camerele căminului „Carpaţi" răsfoindu-şi lucrarea de diplomă. stăruind asupra ultimelor file despre „Excitaţia coulombiană" — subiectul lucrării condusă de acad. prof. Horia Hulubei. „Cîteodată, spunea, stau la fereastră şi-mi rememorez anii de studenţie. Nici nu ştiu cînd s-au scurs. Secvenţele se succed disparat. Îmi vine greu să le ordonez. Poate altă dată, cînd voi avea timp..." După examen ar vrea să continue munca de cercetare. E curios să-şi vadă repartizarea. Anul trecut a făcut practică la Institutul de fizică atomică. Ar vrea să meargă acolo să continue un drum pe care l-a descoperit atunci. „Noi sîntem nişte entuziaşti în privinţa cercetării,* il completează Mihalaş Gheorghe *(colegul său de cameră şi de promoţie, de la secţia Biofizică) şi visăm să facem lucruri mari..." Mihalaş are dreptate. Secţia pe care a absolvit-o (el făcînd parte din prima promoţie a acesteia) ţine de o ştiinţă în formare („Încă se mai discută definiţia exactă a biofizicii la congresele internaţionale" — mă informează zîmbind) şi care are mare nevoie de cercetări. De astfel el este perseverent în toate. Din formaţia de muzică uşoară a universităţii face parte din anul I, e „veteranul" ei, iar pe cea a facultăţii chiar o conduce. Îi place pianul şi contrabasul. Acum, că va pleca, îi va da conducerea orchestrei prietenului său de la chitară (Nişcov Ştefan, din anul IV), iar el va alcătui o nouă formaţie acolo unde va fi repartizat. Din cînd în cînd va veni să-i revadă şi pe băieţi. Amintirile nu se pierd uşor şi apoi gîndurile îl vor chema, măcar o dată sau de două ori pe an, înapoi...*

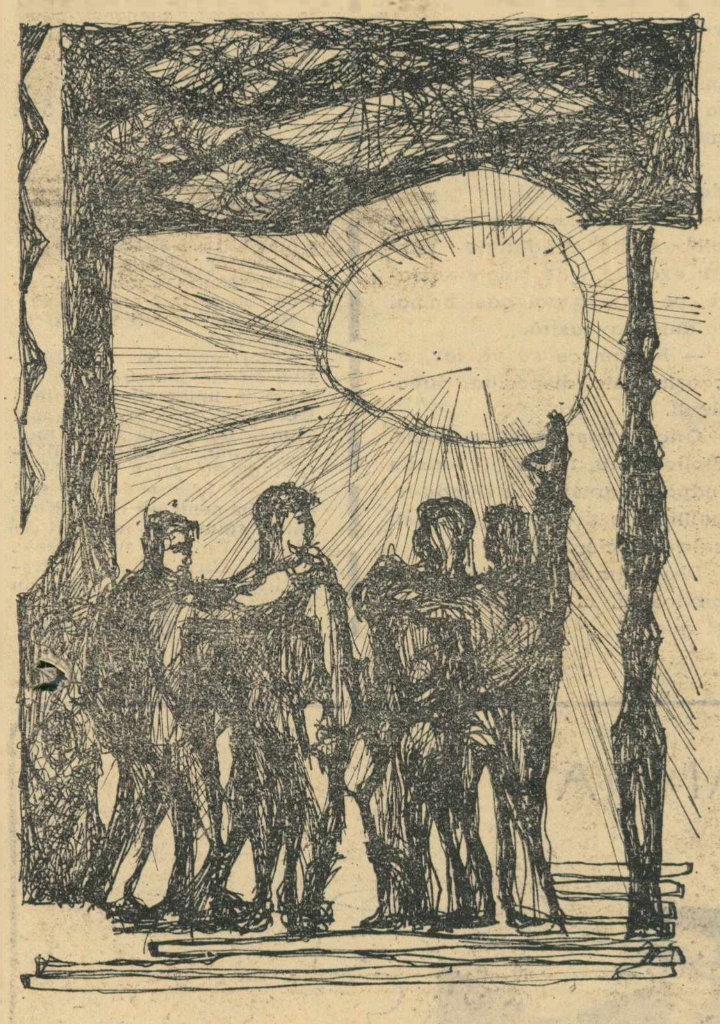
Camera e plină de planşe, de caiete şi cursuri, de foi volante. Printre ele ochiul indiscret descoperă pe o noptieră două volume: Saroyan şi Jack London.

— „Am mai citit, în timpul liber, pînă acum vreo săptămînă. Lui Mihai îi place mult London", îmi anticipează Mihalaş un gînd.

Puteam să întîrzii pînă după miezul nopţii şi pe el l-aş fi găsit tot acolo, poate mai singur decît cu un ceas înainte, dar l-aş fi găsit. Citea. De cîteva zile naviga (în sensul cît se poate de propriu al cuvîntului) prin cursurile de Istoria limbii române. Ajunsese la materia anului al III-lea şi deşi luase în anul III 9, Vulpe Ion (de la Facultatea de limbă şi literatură română) rememora acum cu destulă greutate. Mai lua din cînd în cînd o pauză — din sala de lectură a etajului şapte ieşea direct în balcon de unde se vedea întreaga panoramă nocturnă a Bucureştiului. Mai degrabă repeta reguli fonetice decît să se „aerisească". („Filologii, oricît ar fi ei de visători, în asemenea clipe...")

După sesiune va merge acasă la Turnu-Severin. Îl încearcă o nostalgie că nu mai poate merge cu colegii mai mici. Cînd eşti alături de colegi, în grup mai numeros, e altfel. Se rîde, se trăieşte mai din plin. Nu se poate plînge că n-a avut asemenea clipe în studenţie, dar parcă acum nu se poate despărţi uşor de facultate. Devine sentimental. (Mai de mult scria şi versuri. Acum „s-a maturizat", s-a smuls „capriciilor", zice). Din toamnă va preda. De pe acum se-nchipuie la primele lecţii. O să fie desigur iubit de elevi, o să le facă lecţii interesante... Vise. A, dar a făcut o pauză prea mare şi s-a lăsat furat de la învăţătură. De n-ar fi examenele astea care să te trezească...

Vine o vreme cînd visul trece în realitate sau poate realitatea se apropie de vis, se suprapune lui şi atunci e ca sosirea la un capăt de drum lung sau poate ca apropierea de ţărmul năzuit îndelung şi niciodată atins. Văleanu Aurel *şi-a construit un asemenea ţărm de vis — absolvirea unei facultăţi T.C.M. — din uzină, de pe cînd lucra încă la „Rulmentul"-Bîrlad. Drumul a fost apoi firesc şi drept: cursurile serale la liceu şi cursurile facultăţii la zi. În facultate — sesiuni promovate numai cu medii peste 7 şi după aceea... „După aceea" rămîne deocamdată fără „concretizare". Fireşte, va merge într-o uzină. Nu ştie unde va fi repartizat. Personal mai şovăie: să se întoarcă la Bîrlad sau să meargă altundeva? După trecerea examenului va gîndi în mai multă linişte şi la asta. Poate atunci va fi mai inspirat. poate îl va ajuta şi soţia (s-a căsătorit recent), poate îl va ajuta şi fiul său care se va naşte în curînd, poate... Dar cine mai ştie cîţi de „poate" nu se vor ivi să-şi revendice întîietatea? Şi, desigur, nu există decît o posibilitate, una singură. Dar înaintea ei, înainte de a-i aştepta sosirea, Văleanu Aurel abia îndrăzneşte să se gîndească la ea. Examenul e unicul şi marele eveniment din arena vieţii personale la ora la care în toate bibliotecile şi căminele studenţeşti continuă cu febrilitate ultima repetare a cursurilor...*

Desen de Radu VINCENZ

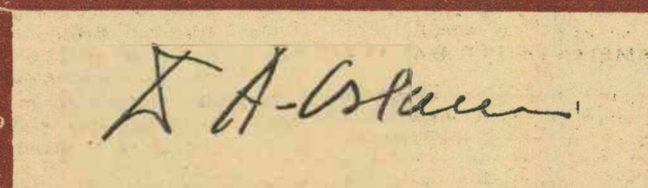
Rămas singur îmi proiectez în memorie filmul de scurt metraj al lapidarei şi fugitivei mele documentări de cîteva minute prin gîndurile celor de la care m-am întors, dar ele, gîndurile, continuă fără mine în clipele de intimitate şi de autoconfesare. Secvenţele filmate le păstrez în mine, legate între ele printr-o căldură şi un univers comun şi mi se pare că, devenind portrete semnificative ale unei întregi promoţii, curînd voi simţi nevoia să-mi continui filmul cu imaginea profesorului, cercetătorului sau constructorului pornit la-ntîlnirea cu ţara sau la-ntrecerea cu autoportretul său în mişcare.

Florentin POPESCU

micro interviul săptămînii

prof. doctor ANA ASLAN

— Există tradiţii atunci cînd este vorba de o ştiinţă nouă ca gerontologia?

— Există, şi încă foarte valoroase. Faptul că într-o problemă veche poate ca şi conştiinţa umană prioritatea preocupărilor şi rezultatelor ştiinţifice revine ştiinţei româneşti este un motiv de aleasă mîndrie. În lucrările ştiinţifice şi în conferinţele sale, savantul Gheorghe Marinescu a susţinut primul, în 1913, relaţia existentă între sistemul nervos şi procesul de îmbătrînire. Teza lui Marinescu, susţinută mai tîrziu şi de alţi oameni de ştiinţă din străinătate, îşi păstrează şi azi valabilitatea.

Întemeietorul şcolii de gerontologie, acad. prof. C. I. Parhon, a desfăşurat o îndelungă activitate în acest sens. În 1952, prin înfiinţarea la noi a Institutului de geriatrie, a fost învinsă prejudecata inoportunităţii lui în lipsa unuia asemănător în străinătate.

Un prim mare succes a fost înregistrat prin repigmentarea părului cu ajutorul gerovitalului. Pe vremea cînd lucram ca externă, savantul Gheorghe Marinescu, în serviciul căruia mă aflam, considera acest fenomen un semn sigur al regenerării la omul înaintat în vîrstă.

Prin strădunţa profesorului Parhon, s-a creat o opinie şi un interes crescut în lume pentru această ştiinţă. Gerontologia este cuprinsă azi în preocupările Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Preşedintele pentru Europa al acestei organizaţii a afirmat că pentru O.M.S., ca valoare, problema nr. 1 este combaterea îmbătrînirii.

Ceea ce am obţinut noi pînă acum reprezintă o prelungire a perioadei active a oamenilor. Cunoaştem, de exemplu, cazul unor literaţi obosiţi nervos, care, în urma tratamentului, au creat opere valoroase.

— Sensul uman al acestor cercetări este cuprins în însuşi scopul lor. Dar sensul moral?

— Vrem să schimbăm o anume mentalitate a tineretului aflat într-o atitudine de neîncredere, deseori agresivă faţă de vîrstnici. Aceasta generează mari drame umane, lipsă de respect faţă de bătrîni, contradicţii între părinţii mai vîrstnici şi copiii lor, acte care stîrnesc oprobriul social. Ajutîndu-i pe bătrîni să-şi păstreze sănătatea, vioiciunea fizică şi integritatea psihică şi intelectuală, tinerii îi pot considera buni sfătuitori la vîrsta înţelepciunii şi a experienţelor multiple.

— În cercetările dv. antrenaţi şi cadre tinere?

— Da, formîndu-le în institut, pentru că, deşi rezultatele noastre sînt apreciate pe plan mondial şi ne este recunoscută prioritatea în acest domeniu, în nici un institut al învăţămîntului nostru medical superior nu există o catedră de gerontologie, aşa după cum nu este organizată pregătirea postuniversitară în această specialitate. Or, cunoştinţele necesare şi interesul trebuie cultivate încă din anii studiilor universitare. În Anglia, Franţa, U.R.S.S. nu există o asemenea problemă.

— În sfîrşit, fantezia artistică a poporului nostru exprimă în „tinereţe fără bătrîneţe..." a devenit obiect de cercetare ştiinţifică. Cum îl definiţi?

— Efortul de a da nu numai viaţă anilor, ci şi anii vieţii.

Georgeta RUŢA

GRIJA DE TOATE ZILELE A SESIUNII

Am intrat în sesiune. Pe lîngă studenţi, febra examenelor a cuprins întregul „aparat" administrativ, comisiile sociale ale asociaţiilor, care se străduiesc să ofere condiţii materiale cît mai deosebite celor ce-şi petrec orele în studiu intens.

Sesiunii îi acordă o mare atenţie şi direcţiile căminelor, comitetele de cămin. Într-o corespondenţă a tovarăşei **Silvia Sin** ni se relatează că la Tg. Mureş „există în cămine o grijă permanentă pentru păstrarea liniştei şi mai ales a ordinii", clujenii manifestă şi ei aceleaşi preocupări, la Oradea „s-au luat măsuri de intensificare a controlului efectuat în căminele studenţeşti, mai ales de comitetul de cămin, în vederea păstrării curăţeniei şi liniştei în cameră". Ştiri asemănătoare ne-au sosit fie prin poştă, fie telefonic, de la căminul I.S.E.-ului din Capitală, de la căminele ieşene, de la Piteşti.

O iniţiativă interesantă, mult apreciată de locatarii complexului „6 martie" din Bucureşti, a însemnat crearea „ad hoc" a unor săli de studiu din cele 12 „buzunare" ale etajelor (mici spaţii pe culoarele centrale); au fost instalate acolo mese, scaune... Tot la acest cămin, în sală de lectură s-a transformat, periodic, şi sala de primire a oaspeţilor. La fel, două cămine de la I.S.E. Bucureşti au pus la dispoziţia acelora care îşi pregătesc examenele săli suplimentare de lectură.

Binevenită este şi propunerea de a se transforma, la căminul „Justin Georgescu" din Iaşi, un hol luminos în sală de lectură (deoarece locul rezervat acum pentru studiu este întunecos şi igrasios).

Tot în direcţia eforturilor de îmbunătăţire a condiţiilor în sesiune încadrăm şi prelungirea orarelor de la majoritatea bibliotecilor, instituirea unor colective de cadre didactice (Tg. Mureş) care se deplasează periodic în cămine spre a sesiza neajunsuri şi a dispune de remedierea lor.

Cu atît mai anacronică ne apare pasivitatea direcţiei administrative din Bacău ce nu s-a îngrijit nici pînă la această oră să amenajeze pentru căminişti un spaţiu de lectură, deşi aceştia l-au solicitat insistent.

După cum ni se comunică din Bacău, în urma unei şedinţe a comisiei sociale și a comitetului de cantină, masa servită studenţilor a devenit mai substanţială — toate economiile băneşti înregistrate de către direcţia cantinei pînă în prezent fiind „investite" în surplusuri de calorii. De asemenea, alocaţia a fost mărită şi la cantinele din Tg. Mureş. Aşa cum a subliniat recenta plenară a U.A.S.R., condiţii bune de hrană pe întreaga perioadă a examenelor trebuie extinse pretutindeni; iar acolo (ca de pildă la Iaşi) unde a fost aplicată doar în unele cazuri, se recomandă a fi generalizată...

Cu toate aceste rezolvări favorabile, consiliile U.A.S. ale centrelor universitare trebuie să-şi concentreze şi mai mult atenţia asupra bunului mers al activităţii căminelor, cantinelor, bibliotecilor studenţeşti. Ele trebuie să nu se oprească numai la a **inregistra** o serie întreagă de deficienţe, ci **să intervină cu operativitate**, determinînd conducerile institutelor să soluţioneze prompt problemele; în acest mod măsurile lor vor avea **pe loc efect**, şi nu „repercusiuni" în viitor... Subliniem acest lucru deoarece pe lîngă un capitol al reuşitelor există încă, aşa cum am consemnat ceva mai înainte, şi vom consemna şi în continuare, o serie de „restanţe".

GROZAVII DE LA GROZĂVEŞTI!

De cum se lasă umbrele serii, salve provocate de sunetul surd al sticlelor şi borcanelor goale care iau contact cu asfaltul se ridică de la blocurile B şi E spre cer... Salve preamărind succesul unor promovări, salve de victorie asupra examenelor. Bineînţeles, unele victorii „individuale"! Fiindcă, în asemenea condiţii, majoritatea căminiştilor sînt vizibil incomodaţi în pregătirea examenelor.

Tot aici, după un colocviu (realizaţi, un colocviu este ceva „mai mic" decît un examen şi, ca atare, se păstrează proporţiile festivităţii) „fericiţii care au scăpat cu bine" cîntă de zor. „Pe sub fereastra ta", dacă se plimbă cumva în „cartierul" unde locuiesc studentele, ori pur şi simplu „Mamă, mamă şi iar mamă". Asta la miezul nopţii!

Mamă, mamă...

ORARE CĂRORA LE-A STAT CEASUL...

În Iaşi una dintre sălile de lectură ale Institutului politehnic funcţiona şi la 27 mai după vechiul program. Tocmai cînd intenţionam să o criticăm sever, iată că tovarăşul Cornel Văleanu ne atrage atenţia asupra unui alt exemplu. Şi mai interesant! La căminul „6 Martie" din Capitală orarul bibliotecii s-a modificat într-adevăr... Biblioteca nu se mai închide la ora 14 (cum e afişat pe uşă), ci mai devreme; în 29 mai, la ora 13 şi ceva, cheia era învîrtită în broască.

Poate că au dreptate şi tovarăşele bibliotecare. În fond, de ce ar sta atîtea ore? Studenţii tot nu găsesc aici ce le trebuie pentru sesiune. „Manuale nu sînt, cursuri nu sînt, stocul de literatură beletristică este insuficient, în locul unor ediţii cu opere complete ale scriitorilor români biblioteca dispune de volume apărute în colecţia „Biblioteca şcolarului" etc.

CE ŢI-E ŞI CU „DISPOZIŢIA"!

Eşti student la Institutul politehnic din Cluj şi ai de susţinut un examen de ştiinţe sociale... Te duci să consulţi unele materiale de specialitate la Biblioteca centrală universitară din oraş.

În sălile principale nu-i nici un loc liber. Sesiune! Urci însă la „sala de ştiinţe sociale", te aşezi la masă şi...

— Politehnist? Poftiţi în sala de ştiinţe matematice!

— Bine, dar... urmăresc o bibliografie obligatorie pentru examenul de ştiinţe sociale, pe care o pot găsi numai la dumneavoastră.

— Nu am ce să vă fac, aceasta este dispoziţia direcţiunii.

Orice protest este zadarnic. Bibliotecara, fermă, îţi întinde înapoi carnetul invitîndu-te, politicos e drept, să părăseşti sala de lectură.

Dispoziţia se schimbă... Nu a bibliotecii, ci a ta! Pe cînd şi invers?

LA TELEFON, BAIA MARE...

La facultăţile de Matematică, Filologie şi Ştiinţe naturale din Baia Mare sesiunea anilor III s-a încheiat. Bilanţul — motiv de mulţumire pentru că numărul notelor bune şi foarte bune a crescut — este onorat mai ales de mediile „10" ale studenţilor Constanţa Popovici, Victoria Doiciuc, Antonia Trifu, Mariana Constantinescu, Mircea Vlad *ş.a.*

La Facultatea de ştiinţe naturale au promovat integral toţi studenţii. În celelalte colective rezultatele sînt de asemenea bune.

În 15 iunie începe „finala" care va pune la încercare chiar şi pe cei mai bine pregătiţi studenţi — examenul de stat. Succes!

Andrei CRIŞAN

MOMENT BUCUREŞTEAN

Institutul pedagogic de 3 ani din Bucureşti. Facultatea de matematică. Anul III, grupa 133 (umoriştii zic: 13 şi 3!). Disciplina: Complemente de matematică. Examinator: conf. univ. dr. *Gavril Simboan*, decanul facultăţii. Frumoasă disciplină! Generalizează toate cunoştinţele de matematică, apelînd la logică şi le expune într-un limbaj simbolic. Undeva se interferează cu logica matematică.

Răspunde *Gabriel Constantinescu*: Axioma semnelor în inele... Un răspuns lung, încîlcit... Examinatorul glumeşte „serios", demonstrîndu-i că nu prea face eforturi să gîndească. Probabil că a luat un 5 „muncit".

Filioreanu Elena e notată cu 9, lîngă alţi trei de 9 şi un 10.

Reporter: Gata?

Filioreanu: Gata.

Reporter: Greu.

Filioreanu: Greu vine, că n-avem timp destul pentru examenul de stat.

Reporter: Totuşi...

Filioreanu: Fireşte... Oricum, materia o am citită.

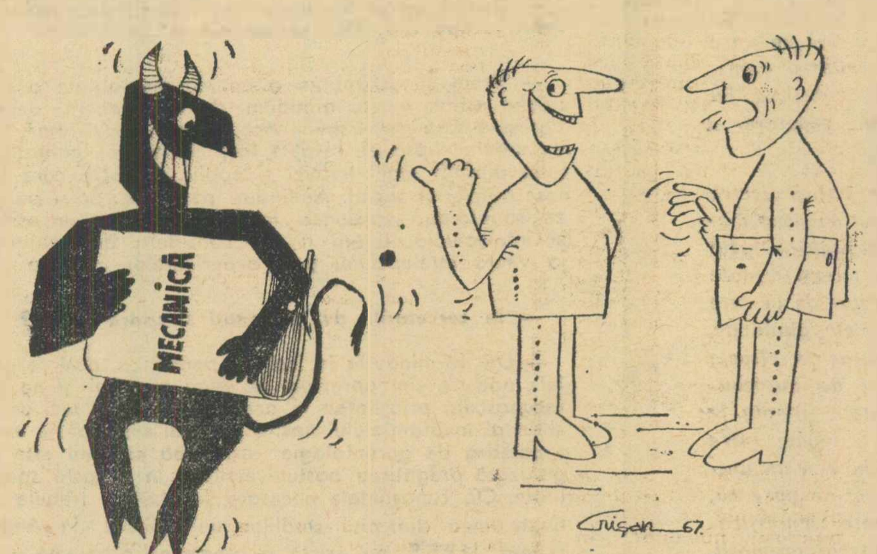
Reporter: Ce-ţi doreşti ca profesoară?

Filioreanu: Să fiu obiectivă cu elevii... şi să mă înscriu la universitate la fără frecvenţă... Nu vreau să mă ajungă din urmă elevii mei.

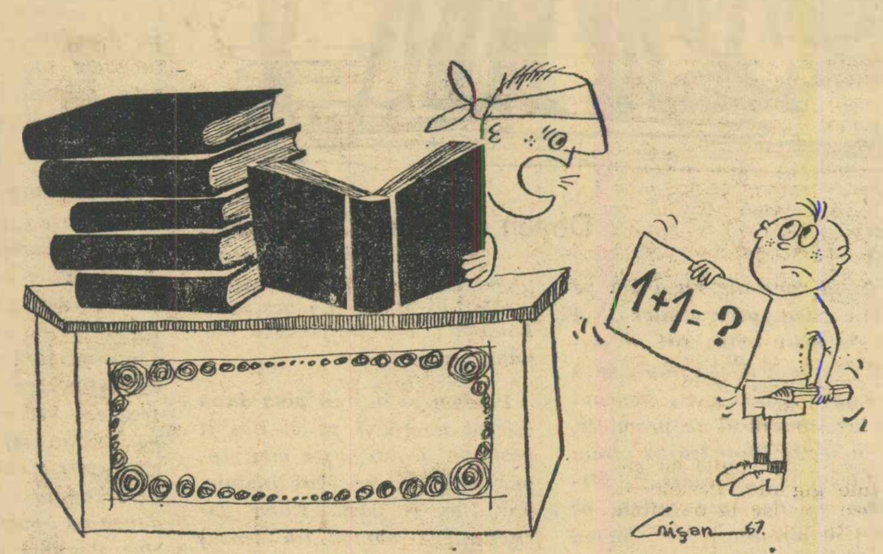
...Ultimul examen. Bilanţul: un 10, un 9, doi de 8, şapte de 7, şase de 6 şi trei de 5. Oamenii ies liniştiţi din sală, spun „am luat atît" şi pleacă. Unii nu spun nimic. Cîţiva. Nici nu sînt întrebaţi. Pleacă şi ei dar nu chiar atît de liniştiţi.

Dinu TUDOR

RAPSODII DE... TOAMNĂ

— Ce faci cu Mecanica: o dai sau nu o dai?
— Am dat-o!!!

— Nu ştiu băieţaş! Nu e în materia pentru examen!!

Caricaturi de V. CRIŞAN

fișe pentru mai tîrziu

CONTRIBUȚIUNI LA STUDIUL CELULEI GIGANTE

● VARIAȚIILE RAPORTULUI NUCLEO-PLASMATIC ÎN CONSTITUIREA PLASMODIILOR DIN EPULISUL CU MIELOPLAXE

Autoarea lucrării al cărei rezumat îl publicăm mai jos este studenta PAUL SMARANDA, anul IV, Facultatea de medicină generală din Iași. La Congresul de morfologie care a avut loc în aprilie a.c. la Paris, acad. prof. Vasile Mîrza a citat această lucrare, care face parte dintr-un amplu studiu de sinteză elaborat sub conducerea d-sale.

Paul Smaranda, singura studentă înscrisă în programul Congresului morfologilor din acest an care se va desfășura în țara noastră, continuă investigațiile în studiul celulei gigante.

Lucrarea prezentă continuă activitatea noastră în studiul celulei gigante mieloplaxice din epulis, din care am comunicat anterior o primă parte *). În această primă parte am constatat originea endotelială a mieloplaxelor, arătînd că modul de diviziune este inclusiv amitotic, iar modalitatea de formare este cea plasmodială. Continuăm aspectele morfogenetice și diferențiatoare ale mieloplaxului folosind metoda planimetrică ce indică valori cantitative morfologice. Celula gigant din epulisul giganto-celular o studiem de astă-dată sub aspectul raportului nucleu-citoplasmă în cursul diferențierii endoteliale a acestuia.

Problema raportului nucleo-plasmatic e studiată încă din 1893 de către O. Hertwig, care a constatat că în celulă, între nucleu și citoplasmă, există un raport strîns, iar în 1903 R. Hertwig stabilește o constantă între nucleu și citoplasmă. Heidenhein, 1912, enunță următoarea formulă a creșterii:

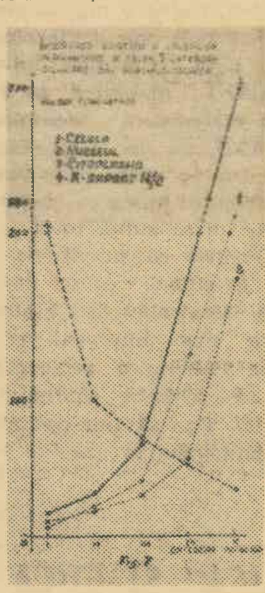
$$\frac{MK}{MP};\ \frac{2\,MK}{2\,MP};\ \frac{4\,MK}{4\,MP};\ \frac{8\,MK}{8\,MP};$$

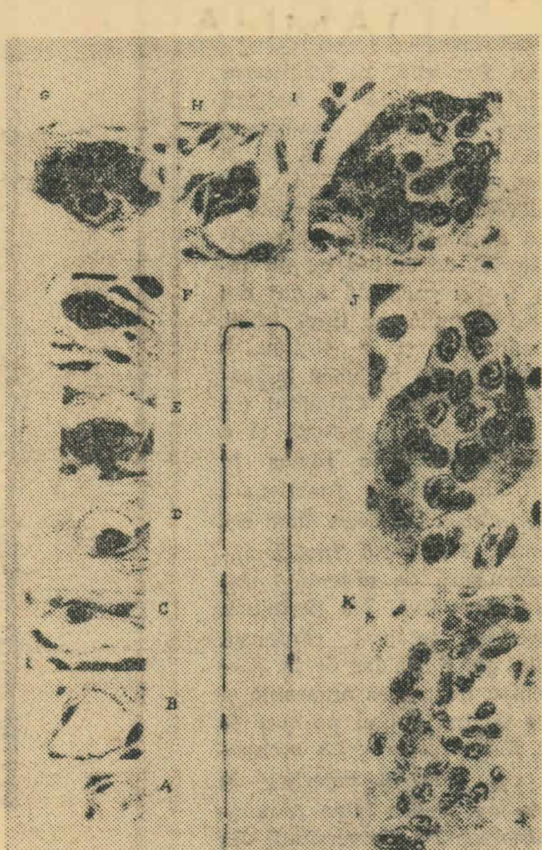
MK — nucleu
MP — citoplasmă

Problema a fost reluată de Jacobi în 1925. Birkenmaier (1934) găsește o creștere proporțional geometrică, iar Weiss făcînd studii planimetrice pe eritrocitele larvelor de triton a găsit celule diploide și haploide. La noi în țară metoda planimetrică a fost și este utilizată cu succes din 1927 de către acad. V. D. Mîrza, iar în ultimii ani de acad. V. D. Mîrza și colaboratorii în studiile de morfologie cantitativă. Noi am folosit materialul dioptic de la 5 cazuri de epulis cu celule gigante. Piesele au fost incluse la parafină, secționate la 5 microni, colorate cu HE după care, cu ajutorul microscopului de cercetare românesc, am proiectat și desenat celule cu nucleii lor folosind planimetrul tip Reiss, împărțindu-le în 5 categorii: în prima categorie am inclus celule endoteliale de aspect obișnuit, în categoria a doua — celule endoteliale de aspect citomegalic și nucleu unic mare avînd aspect poliploid. În categoria a treia am inclus celule cu 2 nuclei, în categoria a patra celule plasmodiale cu 4—5 nuclei, iar în categoria a cincea plasmodiile cu 10 și peste 10 nuclei. Am planimetrat cîte 20 de celule din fiecare caz pentru fiecare categorie, deci un total de 100 de celule de caz și 500 de celule pe total. Am inclus datele într-un tabel și am făcut mediile generale care au fost trecute în graficul alăturat. Aspectul microscopic al preparatelor studiate de noi se prezintă formate din următoarele elemente celulare: a) celule fuziforme, mici, cu nucleu alungit central de tip fibrocitar, multe la număr, formînd stroma propriu zisă a tumorii; b) celule gigante multinucleate, răspîndite neuniform printre primele, în număr variabil, cu o morfologie foarte polimorfă (oralare, alungite, cu prelungiri etc) avînd pînă la cîteva zeci de nuclei răspîndiți în masa citoplasmei, dar cel mai ades grupați sau cu tendință de grupare în centru sau către un pol al plasmodiului. De remarcat bazofilia citoplasmei în diverse stadii de intensitate, iar în interiorul masei citoplasmatice se găsesc vacuole și elemente fagocitate (hematii, leucocite, pigmenți sanghini, resturi osoase și altele). În parechimul tumoral se constată o vascularizație extrem de bogată de tip lacunar și legătura în toate preparatele noastre între elementele vasculare de tip capilar și formațiunile giganto-celulare. Acestea se prezintă ca formațiuni hipertrofiate bogate în citoplasmă ale endoteliului vascular mult tumefiat, conținînd numeroși nuclei cu tendința de a pătrunde infiltrativ în țesutul înconjurător fagocitînd elemente din stromă. Celulele gigante provenite din celulele endoteliale prin îmbogățirea citoplasmei și creșterea numărului nucleilor. Se pot desprinde, infiltrîndu-se în țesuturi sau pot să rămînă în continuare legate de endoteliul capilar. În interiorul formațiunilor plasmodiale găsim multiplicări nucleare de tip amitotic. Legătura dintre celula gigantă și endoteliul capilar se evidențiază prin elementele de trecere de la celula endotelială simplă de aspect obișnuit spre aspectul citomegalic și apoi prin diviziuni amitotice spre celula gigantă izolată în stromă sau în legătură cu endoteliul capilar (vezi figura), formată prin modalitate plasmodială. Făcînd raportul nucleo-citoplasmatic după formula:

$$K = \frac{n \times 100}{C}$$

în care **K** este indice raportual; **n** — valoare totală nucleară; **c** — valoarea citoplasmei, am constatat că în cele cinci categorii celulare ale noastre, valorile cele mai ridicate ale raportului nucleo-citoplasmatic se găsesc în categoria de celule endoteliale de aspect obișnuit (K = 200), raportul nucleo-plasmatic scade regulat (vezi graficul) pe măsură ce celula își schimbă aspectul devenind celulă citomegalică (K —90), iar scăderea se continuă pe o pantă mai lină în categoria a treia (K —63) și tinde să se orizontalizeze cu cît plasmodiul devine mai multinuclear (categoria a patra și a cincea). În grafic se constată că la celula endotelială de aspect obișnuit suprafața nucleului în unități planimetrice este superioară suprafeței citoplasmatice. Trecerea de la această celulă la celula endotelială ce se va diferenția spre plasmodiul giganto-celular se va face cu inversare a valorilor, volumul citoplasmatic fiind mai crescut decît volumul nuclear, situație care devine o trăsătură constantă în cursul procesului de plasmodiogeneză. Pe măsură ce raportul nucleo-citoplasmatic se schimbă și crește în favoarea citoplasmei, elementul plasmodial capătă proprietăți noi printre care și accentuarea fenomenului de fagocitoză. În concluzie, noi am constatat în continuare originea endoteliană a mieloplaxului din epulis. Aceasta se face prin multiplicări amitodice care duc la formarea unui plasmodiu din ce în ce mai mare, în care creșterea citoplasmei este necorespunzătoare creșterii masei nucleare. Prin metoda planimetrică se constată că raportul nucleo-plasmatic scade pe măsură ce formațiunea plasmodială își mărește numărul nucleilor. În același timp, pe măsură ce plasmodiul atinge un volum mai mare și un număr mai mare de nuclei, creșterea cantitativă a masei vii plasmodiale se însoțește de schimbări calitative în privința fagocitozei, a citolizei țesuturilor din jur și a altor proprietăți caracteristice mieloplaxului din epulis.

*) Comunicată la sesiunea cercurilor științifice studențești, aprilie 1966.

Răspunzînd numeroaselor scrisori adresate Ministerului Învățămîntului și revistei „Viața studențească", aducem la cunoștința candidaților următoarele noutăți și informații cu privire la:

POȘTA ADMITERII ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

REȚEAUA INSTITUȚIILOR DE ÎNVĂȚĂMÎNT SUPERIOR

Unii candidați propun înființarea de noi secții pentru învățămîntul seral și fără frecvență, în special la facultățile de Chimie, Fizică, Muzică, Arte plastice. Se apreciază că pentru facultățile de Fizică și Chimie din cadrul universităților, pentru Arte plastice și Medicină asemenea secții nu-și găsesc justificarea, avînd în vedere că în aceste facultăți și institute pregătirea temeinică este condiționată de efectuarea unor lucrări practice. **Au fost însă create secții serale pentru limbi moderne (engleză, rusă, franceză, germană) la unele universități**, încă din 1966—1967, așa cum precizează broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățămîntul superior —1967".

CALCULAREA MEDIEI

Ministerul Învățămîntului a stabilit ca media de la bacalaureat să intre în calculul mediei generale ca o probă egală cu probele concursului de admitere, pentru a da posibilitate candidaților să-și valorifice și pregătirea din liceu.

Diplomele de merit se echivalează cu media **10** și intră în calculul mediei de admitere ca și oricare alte medii de la examenul de absolvire a liceului. Deci, **vor da examen de admitere și posesorii diplomelor de merit.**

În scrisorile lor, unii candidați cer să se ia în considerare la obiectele de specialitate ale concursului notele obținute în liceu la disciplinele respective. Avînd în vedere diferența de notare și exigență de la o școală la alta, precum și de la un cadru didactic la altul, Ministerul Învățămîntului a hotărît să ia în considerare numai media de la examenul de bacalaureat.

Cu privire la calcularea mediei mai sînt aduse următoarele precizări:

1. Absolvenților cu examen de maturitate, seria 1954, ale căror note sînt trecute alături de obiectele din timpul ultimului an de studii, li se vor lua în considerare numai notele de la disciplinele prevăzute în 1954 la examenul de maturitate.

2. Pentru absolvenții ale căror medii au fost stabilite după sistemul de notare de la 1—5 sau cu calificative, aceste medii se echivalează după cum urmează:

Diplomele de merit la examenul de bacalaureat = media 10
Media 5 sau calificativul **foarte bine** = 9,50
Media 4 sau calificativul **bine** = 7,50
Media 3 sau calificativul **suficient** = 5,50

PROBELE DE CONCURS

Față de propunerea ca subiectele lucrărilor scrise să fie unice pe țară și elaborate de Ministerul Învățămîntului, se apreciază că rectoratele asigură alegerea judicioasă a problemelor esențiale și totodată ia măsuri de păstrare cu strictețe a secretului lor. Subiectele sînt stabilite cu o jumătate de oră înainte de începerea lucrărilor scrise și aprobate de rectorul institutului.

Într-o serie de scrisori se cer lămuriri cu privire la unele condiții de admitere. Răspundem celor interesați fără a mai reproduce întrebările:

● Candidații din rîndul naționalităților conlocuitoare pot să susțină probele de concurs în limba maternă. În acest scop, o dată cu actele de înscriere, vor adresa comisiei de admitere o cerere scrisă, indicînd limba în care solicită să fie examinat. Comisia de admitere va coopta în comisiile de examinare cadre didactice din învățămîntul superior sau de cultură generală cunoscătoare ale limbii respective.

● Cei care își încheie acum stagiul militar și doresc să dea examen de admitere în învățămîntul superior seral se pot înscrie la concurs, iar cei reușiți trebuie să prezinte la data de 1 octombrie a.c. adeverința de încadrare în producție, într-un domeniu apropiat specialității la care au concurat pentru admitere. Aprobarea pentru înscrierea la examen o poate da unitatea militară din care face parte candidatul.

● Absolvenții liceelor umanistice pot da examen de admitere la facultăți tehnice. Toți cei care dețin diploma de bacalaureat, cu excepția liceelor de specialitate (menționate în broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățămîntul superior —1967"), pot concura la orice facultate, inclusiv la cele tehnice.

● La cursurile fără frecvență (inclusiv ale Facultății de filozofie, pentru care optează unul dintre cititorii noștri) se poate înscrie orice absolvent al școlii medii tehnice a cărui diplomă este echivalată cu cea din liceu, dacă este încadrat în producție.

● Pentru pregătirea în domeniul ziaristicii, la Facultatea de limbă și literatură română, precum și la Facultatea de filozofie (Universitatea din București) este organizat un curs de teoria și practica presei.

● Absolvenții Institutului pedagogic de 3 ani, cadre didactice, care doresc să-și continue studiile se pot înscrie în anul al III-lea al facultății echivalente din universitate, urmînd să promoveze unele examene de diferență din anii anteriori.

ISPITELE BUCUREȘTIU…

ROMAN-FOILETON SAU MANUAL DE MORAL…

Cine și-ar fi închipuit că dosarele de la arhiva Ministerului Învățămîntului ascund atîtea… mistere? Sute de dosare, fiecare cu viața lui interioară, cu lacrimile și bolile lui, cu motivele foarte adesea nemotivate, cu bucățica lui de intervenție, peste care o mînă sigură și-a lăsat mai întotdeauna cu obiectivitate semnătura „nu se aprobă“. Ne-am oprit la acelea care ascund „tristețile“ absolvenților din ultimii doi ani, legate de neînțeleasa, biata lor dorință de a rămîne cu orice chip aici, în Capitală, dincolo de prevederea clară că fiecare absolvent este obligat să funcționeze cel puțin trei ani la locul unde a fost numit. **Și au lăsat absolvenții să curgă cerneală fără milă peste timpul personalului din minister și peste timpul lor pe care și-l furau… Au scos din răbdări întreprinderi care s-au văzut obligate din prea multă comoditate sau lipsă de obiectivitate să le solicite angajarea, cînd locurile de muncă îi așteptau și, moral, trebuiau să se simtă datori să fie acolo. Au recurs la cel mai dezonorant procedeu: „intervenția“ sau „pila“, cum i se spune în mod obișnuit, pentru a înduioșa pe aceia de care ar fi putut să depindă soarta lor. Și-a început acel du-te vino fără sfîrșit la Ministerul Învățămîntului, în audiențe peste audiențe, deși știau foarte bine că** un criteriu prim de repartizare este ordinea mediilor. **Alții și-au pus pur și simplu diploma de absolvent într-un buzunar și, din celălalt, au scos-o pe aceea de bacalaureat, uitînd că există o lege în baza căreia o astfel de fraudă e pasibilă de pedeapsă ca oricare alta. Mulți bat drumurile Ca-**

STRADA SFINȚII APOSTOLI — STRADA NUFERILOR — TUR ȘI RETUR

De doi ani pe drumuri: din strada Sfinții Apostoli la Ministerul Învățămîntului și invers. Sînt asaltați directori generali, inspectori… Se depun rînd pe rînd cereri cînd din partea fiicei, cînd din partea tatălui. Și se strîng la arhivă cu mențiunea „nu se aprobă schimbarea repartizării conform…“ Și apare tatăl și se lamentează: „N-o las la Bacău nici în ruptul capului! Să-mi facă vreun necaz, cum mi-a mai făcut nu de mult?!“ Și adaugă încă o cerere: „Subsemnatul… **cu serviciul la Orchestra simfonică a Radiodifuziunii și Televiziunii,** respectuos vă rog a-mi aproba o audiență pentru a vă aduce la cunoștință situația fiicei mele, **Iliuță C. Maria, absolventă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu“, promoția '66…“**

Între timp, fără vreo aprobare de schimbare a repartizării (fusese numită profesor la Liceul de muzică din Bacău), se prezintă la un **concurs inițiat de Radiodifuziune și reușește.** Și mai depune tatăl o cerere adresată ministrului prin care solicită de data aceasta **„ca fiica lui să treacă la locul pe care l-a cîștigat prin concurs (doar este și domnia sa la Radio!).** Și pentru că nici acum nu primește un răspuns afirmativ, vine fiica, ILIUȚĂ C. MARIA, și mai atașează o cerere prin care se chinuie să demonstreze că nu poate pleca la Liceul de muzică din Bacău pentru că:

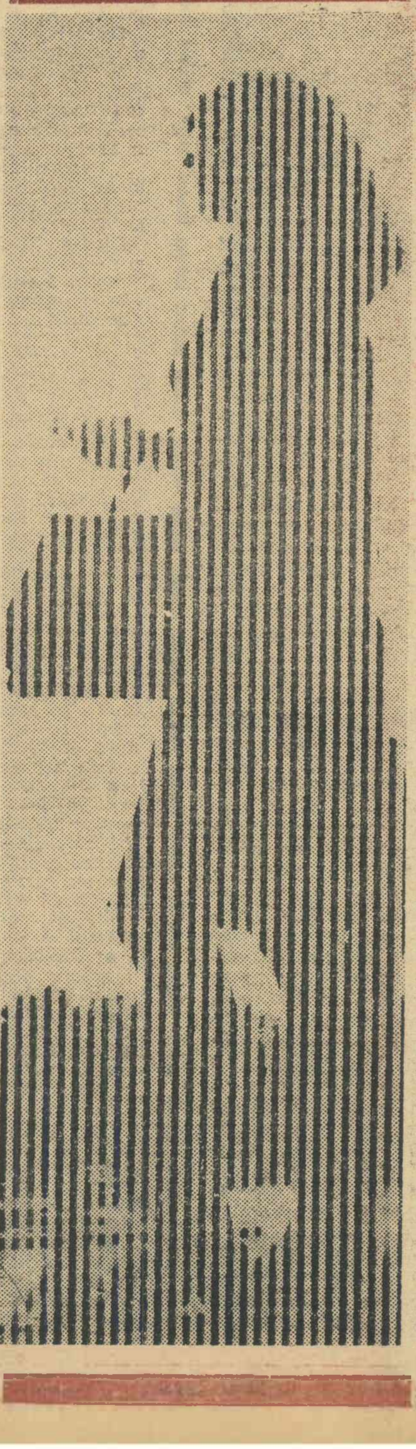
1 — „Întrețin pe mama mea care este bolnavă și singură“. (Cine a întreținut-o pînă acum și mai ales în ultimii doi ani de cînd Iliuță face demersuri, ca să nu mai vorbim în perioada de studenție?!).

2 — „Pregătirea subsemnatei este de a cînta în orchestra simfonică cu caracterizarea — bună —“ (Știți că sînt absolvenți cu caracterizare și mai bună și cu medii de 9 și 10 care-și fac stagiul în provincie? Dar dumneavoastră care aveți media 7,25?!).

3 — „Am domiciliul în București și mi-ar fi imposibil să plec cu mama în provincie“. Cine să vă înlocuiască la Bacău cînd și așa sînt 37 de catedre vacante la instrumente (10 la pian, 21 la coarde, 6 la suflat), iar la Liceul pedagogic — 3 catedre de vioară neacoperite. Trimite Radiodifuziunea — care v-a înlesnit participarea la concurs și v-a eliberat adeverință — un înlocuitor?

MORT, COPT, NU PLEC LA MEDGIDIA

Mort, copt, nu pleacă la Medgidia și pace. Pentru că e din București, adică din comuna Cernica, pentru că **Direcția Centrală de Statistică** face demersuri în favoarea lui la minister, pentru că a dat aci, la direcție, concurs pentru ocuparea postului de programator la mașina de calcul. Profesor la Medgidia?! „Sînt bolnav de nervi, dovadă certificatul medical, lucru care ar duce la agravarea sănătății și în același timp la distrugerea elevilor“, precizează el în toate memoriile, apărîndu-se cu „n“ copii după un certificat medical eliberat de Policlinica regională București, care certifică diagnosticul „sindrom nevrotic astenic, pentru a-i servi la minister“.

Cîtă generozitate! Nu, nu-i dați pe mîini o generație de elevi că va fi dezastru. Dați-i o mașină de calcul și pagubele vor fi incomparabil mai mici. **Calculele lui ILIE BUDILEANU, absolvent al Facultății de matematică mecanică** (cu media 6,22), nu vor atinge oameni decît indirect; poate atît de indirect încît s-ar putea ca susținătorii angajării lui să simtă totul la propriu… Pentru că nervii nu-s din elastic. Și-atunci, ce va mai face Direcția Centrală de Statistică? Unde va mai interveni oficial? Poate la Policlinica regională, ca aceasta să-i schimbe „sindromul“ lui Budileanu. Dar să fim optimiști și să nu anticipăm!

„GETICA“ ȘI ETICA

Într-una din zile, la Ministerul Învățămîntului sosește o sesizare din partea unei mame indignate care, printre altele, notează că „o absolventă, ALEXANDRINA NEDEA, ASTĂZI MINA, absolventă a Facultății de filologie, Limba română, căsătorită de curînd cu un inginer, a fost repartizată acum doi ani într-o comună pe lîngă Mizil, a intervenit (?!) și a obținut o altă repartizare în regiunea Drăgănești Olt, comuna Călmățui (ea fiind din Slatina). A refuzat și a doua repartizare și a rămas în București, angajîndu-se funcționară la întreprinderea „Getica“. Cum era de așteptat, Ministerul Învățămîntului informează de urgență întreprinderea respectivă. Ne permitem să transcriem integral răspunsul inginerului șef S. Saidac de la „Getica“, pentru nuanța sa amuzantă și mai ales pentru dubiul pe care se străduie să-l strecoare: La scrisoarea dv. nr. **16127/66** referitor la angajarea tov. Nedea Mina Alexandrina, absolventă a Universității din București, fără dispoziție de repartizare către întreprinderea noastră, vă comunicăm că nu avem nici un salariat cu numele tovarășei de mai sus, însă avem o tovarășă cu numele de Mina Alexandrina, fost Nedea, absolventa a școlii medii nr. 1 „Tudor Vladimirescu“ — Slatina, cu diploma de maturitate nr. 30/1507, 1960, angajată în funcția de contabil II, cu cartea de muncă seria AB Nr. 32 36 57“.

„Getica“, indusă o dată în eroare de absolventa cu nume întoarse, încearcă, la rîndu-i, să inducă în eroare ministerul? Să fie vorba de o formalitate strict birocratică? De opacitatea celor care fac astfel de angajări? Sau de toate acestea la un loc?

Pe cînd un contabil II pe post de profesor de limba … generală din Căl… are de-acum expe…

OMUL CARE … CI… VIZEAZ…

Cine nu și-ar f… …zare la locul de … seamă cînd acest … șoara?! Termini … București, cu toate … ani de examene … iată clipa așteptat… visat astfel de cli…

E

LUI

CTICĂ (I)

pitalei și acum fără serviciu sau sînt în posturi cu mult sub nivelul pregătirii lor. Și de cîteva ori pe lună mai adaugă un memoriu, mai insinuează un motiv, chipurile plauzibil. Numai în cursul anului 1966 s-au „rezolvat" la minister 36 000 de „plîngeri" și scrisori primite într-o anume măsură de la absolvenți sau de la părinții acestora. Majoritatea solicitau schimbarea repartizărilor, posturi mai bune, uitînd că repartizarea oglindește felul cum au muncit în facultate, uitînd că cheltuielile făcute de stat pentru pregătirea lor trebuie acoperite acum prin muncă la postul repartizat. **Dacă le poate trece prin gînd ideea unui loc confortabil în București, dacă își permit să se adreseze cu asemenea cereri umilitoare înseamnă că n-au înțeles un principiu elementar al vieții noastre, în virtutea căruia fiecare om trebuie să se realizeze acolo unde îi e locul și este util societății în cel mai înalt grad. Iar dacă n-au înțeles responsabilitatea cetățenească, să fie determinați s-o înțeleagă. Atît ei cît și cei care îi „racolează".**

Se impun, deci, măsuri care să îngrădească posibilitățile de a se angaja absolvenți repartizați în alte locuri de muncă. Se impun măsuri împotriva absolvenților care nu s-au prezentat la posturi, a acelora care măresc rîndul trîntorilor în așteptarea unui post căzut din cer sau... de la minister.

Cele cîteva cazuri pe care le redăm în această pagină nu elucidează nici pe departe problema neprezentării absolvenților la posturi. Ele rămîn doar o invitație la discuție.

coala
tica"

AZĂ

arti-
i cu
Timi-
l în
or 5
ă, și
i-au
visat

și MUNTEANU TITUS... Dar într-o zi a visat altfel: că rămînea în București la Radiodifuziune și Televiziune. Și se făcea că e mare nevoie de el aici și orice-ar fi și orice s-ar întîmpla trebuie să răspundă acestei cerințe trup și suflet. Ba, după ce s-a trezit din visare, a apărut la Ministerul Învățămîntului și o adresă aevea, cu nr. 4026, din partea Comitetului de Radiodifuziune, care cerea schimbarea repartizării lui Titus de la Liceul de muzică din Timișoara „deoarece tovarășul colaborează de mai mult timp în cadrul instituției noastre, iar materialele întocmite sînt de bună calitate". Și de-atunci, Munteanu nu mai visează altceva. Vizează postul în Capitală. Vizează un director general înțelegător care să scrie „se aprobă" (și bine se procedează că nu scrie nimeni) și un buletin de Capitală... Dar, „a visa" nu-i tot una cu „a viza". Și cine spune că astfel de vise pot fi și reale?!

MICĂ PUBLICITATE

La 1 ianuarie 1967 Școala generală nr. 75 din raionul „Tudor Vladimirescu" a pierdut doi profesori, absolvenți ai Institutului de arte plastice București, promoția '65, repartizați aici, în Capitală după merit. În cei doi ani au venit la ore cînd i-a lăsat inima și i-a lăsat cu intermitențe. Școala îi regretă totuși și roagă pe aceia care au aflat de existența lor, a lui MAFTEI ADRIAN și TEODORESCU IOSIF, s-o încunoștiințeze. Cu mulțumiri și din partea Ministerului Învățămîntului.

★

CHIFOR AUGUSTIN a absolvit în 1966 Institutul pedagogic. Nemulțumit de repartizarea oferită la Slobozia a cerut Maramureșul, unde nu s-a prezentat. Căutat fiind de cadre ale ministerului, Chifor își dă de fiecare dată un alt loc de muncă: Comerț exterior, Spațiul locativ etc. etc. și niște numere de telefon la care se răspunde de fiecare dată „nu avem angajat un tovarăș cu astfel de nume". Recompense morale celui care anunță adevăratul loc de muncă al susnumitului.

★

De mai mult timp, ministerul se străduiește să dea de urmele AURELIEI MĂNESCU, absolventă a Facultății de chimie din București, care, fiind repartizată în regiunea București, nu a acceptat nici o catedră.

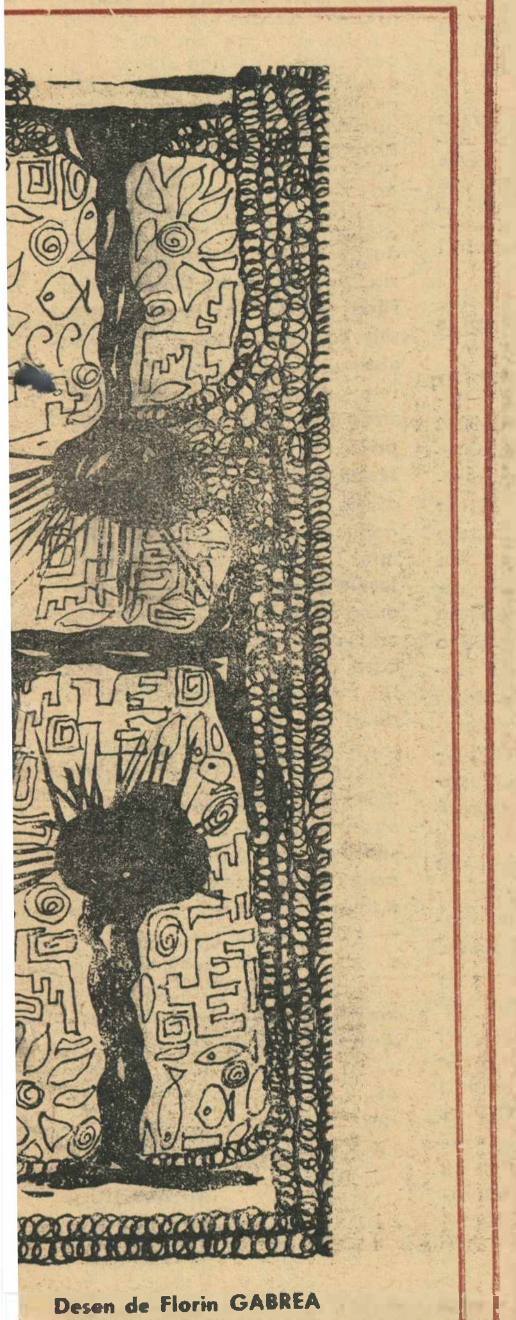
Memoriile adresate Ministerului Învățămîntului, prin care Aurelia Mănescu solicita încadrarea în Capitală, au eșuat.

★

Desigur, ipostazele în care-i putem descoperi pe eroii romanului nostru sînt mult mai diverse. I-am surprins acum doar pe unii dintre aceia ale căror intenții de rămînere în Capitală au... rămas la stadiul de... intenții. Nefericirea provine însă și de la faptul că unii absolvenți reușesc totuși să evite posturile repartizate și să primească decizii de încadrare pentru instituțiile pe care le rîvnesc. Cum? Prin intervenții subterane, prin pilele unor rude sau persoane „influente", prin exploatarea unor situații ivite datorită greșitei orientări a unor conduceri de întreprinderi și instituții.

Cunoașteți asemenea cazuri? Dacă da, sesizați-le redacției! Veți contribui astfel la completarea unei documentări pe care noi deja o avem și de care ne vom folosi într-un număr viitor al revistei.

Marta CUIBUȘ

Desen de Florin GABREA

NONA sau cît poate fi viața de particulară

EPILOG

Numeroșii studenți sau părinți, profesori sau tineri muncitori și intelectuali, care au aflat despre cazul „Nona" din numerele trecute ale revistei noastre, așteaptă probabil să le facem cunoscut epilogul dramei puse în scenă de tînărul blond cu ochi albaștri din casa cu zid cenușiu de pe strada Horea din Cluj. Reacția opiniei publice la acest spectacol oferit de studenta clujeană Nona Jelișcă a fost atît de diferită (unii au acuzat-o, în primul rînd pe ea, alții au văzut vinovat pe prietenul ei, tot așa cum multe voci s-au ridicat împotriva părinților, a colegilor, sau chiar a decanatului), încît ne-am simțit datori să mai mergem o dată pe firul poveștii, să mai stăm o dată de vorbă cu fiecare persona; de la care am fi putut afla ceva interesant, să ne mai confruntăm încă o dată părerile. Așa am ajuns zilele trecute la Cluj — unde adevărul adevărat a venit singur în întîmpinarea noastră, ajutîndu-ne să dăm faptelor interpretarea cea mai fidelă. Datoria față de cititorii care n-au auzit încă de Nona, ori au uitat de ea, ne impune însă, mai înainte de orice considerație, să recapitulăm, fie și pe scurt, subiectul dramei...

Într-o seară de sfîrșit de octombrie o fată de 20 de ani, căutîndu-și un coleg, a bătut, din greșeală, la ușa unui cetățean necunoscut. După scuzele de rigoare și după cîteva schimburi de amabilități, Nona — fata cuminte care nu cunoscuse încă iubirea cea mare și începuse să aibă complexe de inferioritate în fața colegelor „emancipate" — a intrat în camera lui Victor Basso, apoi a rămas acolo. Și iar a greșit. A greșit pentru că a părăsit căminul studențesc și a neglijat facultatea, pentru că s-a aruncat în brațele primului întîlnit, fără să țină seama că acesta are o soție și doi copii, fără să se întrebe dacă brațele ce i se întindeau vor putea întotdeauna s-o primească cu aceeași dragoste. Urmarea nu e greu de bănuit: au intervenit, pe rînd, toți aceia care i-ar fi putut oferi Nonei o mînă de ajutor — părinții și colegii, decanatul Facultății de fizică și rectoratul Universității clujene, organizația U.T.C., asociația și ...„Viața studențească".

Soții Jelișcă au fost, nimeni nu se îndoiește, animați de cele mai bune intenții față de propriul lor copil. N-au putut însă depăși șocul pricinuit de întîmplare și și-au pierdut firea: i-au sustras hainele în plină iarnă, au bătut-o, au drogat-o pentru a o interna în spital — numai și numai ca s-o poată despărți de Basso. N-au reușit decît să-și ațîțe fiica împotriva lor, s-o înrăiască. Asemenea procedee educative nici nu pot avea o altă consecință în multe din împrejurările de acest gen.

Decanatul, organizația U.T.C. și asociația și-au cheltuit în repetate rînduri ore întregi pentru a sta de vorbă cu studenta Jelișcă și a o determina: ori să renunțe la acest bărbat căsătorit, ori să-l convingă să divorțeze — dacă e cazul — de soția de care practic e despărțit de aproape doi ani, și s-o ia pe ea de nevastă. Era sfătuită să se reîntoarcă la cămin, să aștepte acolo rezolvarea situației și, oricum, să continue cursurile, să învețe, să-și dea examenele... De fiecare dată Nona făcea, promitea și tot de fiecare dată își încălca promisiunea.

Colegii au încercat și ei. E adevărat, cam timid, dar au încercat să se apropie de ea, să-i deschidă ochii, s-o readucă pe drumul cel bun. Au întîmpinat însă o răceală care i-a dezarmat.

Intervenția revistei noastre n-a găsit nici ea ecoul așteptat în conștiința lui Victor Basso sau în inima Nonei Jelișcă; ea nu s-a mai întors la cămin, dar nici la facultate, n-a promovat nici un examen al anului II. Răspunzînd unora din observațiile noastre critice — insuficient întemeiate pe o cercetare minuțioasă a faptelor — decanatul ne-a invitat în urmă cu o săptămînă la o discuție cc toți factorii despre care am vorbit mai sus, inclusiv cu Nona. Cererea acesteia de a se retrage din facultate a fost admisă ca fiind, din păcate, singura soluție la ora actuală. „Îl iubesc pe Victor atît de mult încît nu-l pot părăsi. El va divorța, eu voi intra în producție, voi studia la „fără frecvență" și vom rămîne pentru totdeauna împreună. Este o hotărîre pe care nimeni nu mi-o poate schimba" — a declarat ferm Nona Jelișcă.

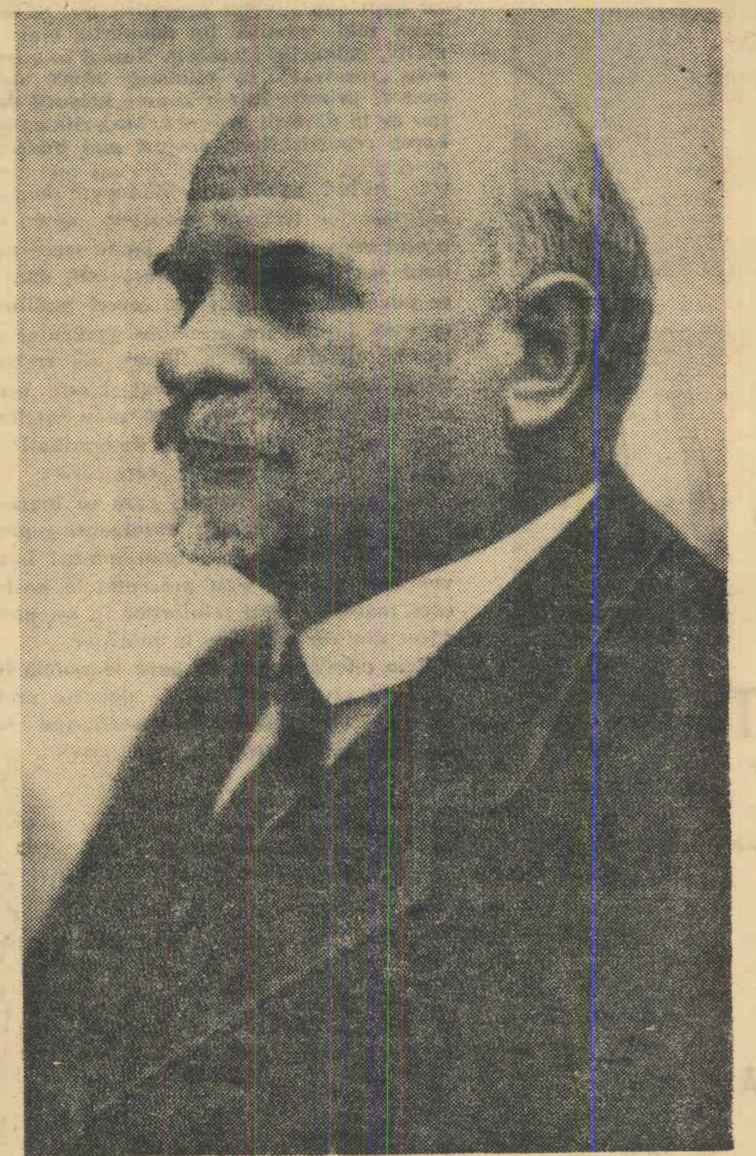
Dar Victor, Victor Basso, nu-ți va putea schimba nici el hotărîrea, Nona? Sentimentele dumitale de iubire față de el au ajuns acum pînă la paroxism. Te iubește poate și el. Ne-a declarat-o și nouă la plecarea din Cluj, pe aeroport, unde ne-a dăruit (de ce? !) o fotografie de-a sa cu următoarea dedicație: „Cu multă, multă și caldă simpatie tuturor celor ce-o iubesc pe Nona, sincer, dezinteresat, așa cum o iubesc eu". Dar dacă el nu va putea sau nu va dori totuși să devină soțul tău? Toată lumea e convinsă că astăzi nu mai poți fi determinată să procedezi altfel. Și noi credem același lucru, de aceea încheiem aici discuția cazului tău, în speranța că toate cîte ți s-au spus, grija și solicitudinea manifestate față de tine, te vor face să înțelegi că viața — oricît s-ar părea de particulară — trebuie trăită după legile unanim acceptate de colectivitatea umană. Un asemenea imperativ moral e cu atît mai propriu unui cetățean care trăiește într-o societate ce se întemeiază pe principiile umanismului socialist.

Concluzia de azi e, fără îndoială, amară, căci ea reflectă ineficiența strădaniei noastre. Punînd punct acestui caz, nu avem de ce să fim împăcați, atîta timp cît nutrim convingerea că drumul pe care apucă un om tînăr în viață nu e cel mai fructuos și s-ar putea să-l aducă în impas. Este de asemenea condamnabil, așa cum s-a subliniat în intervențiile noastre anterioare, faptul că după mulți ani de educație în spiritul moralității noastre comuniste un tînăr subestimează normele de conduită și sfidează, iresponsabil, opiniile colectivității.

M. GHEORGHE

La 100 de ani de la naşterea profesorului

LUDOVIC MRAZEC

A intrat un Om...

de acad. prof. MILTIADE FILIPESCU

...L-am cunoscut într-o dimineaţă de octombrie a anului 1921, la deschiderea cursului său. Mă-ntorceam din Gara de Nord, unde îmi petrecusem noaptea neavînd un loc de găzduire şi m-am abătut pe la secretariatul Facultăţii de ştiinţe; eram inscris aci în anul I ca student naturalist. Un anunţ invita la orele 9,30, în acea zi de 3 octombrie, la prima prelegere a cursului de Mineralogie al profesorului Ludovic Mrazec. Numele îmi era cunoscut: citisem discursul său de recepţie la Academia Română, care trata despre „origina petrolului şi a zăcămintelor petrolifere". Într-o sală neîncăpătoare a laboratorului de Mineralogie şi petrografie, ne-am adunat aproape 100 de studenţi în aşteptare. La timp, a intrat un OM voinic, impunător, cu fruntea înaltă, care şi-a alunecat peste noi privirea vie a unor ochi albaştri şi un zîmbet de omenie care abia trăda o nuanţă de severitate. A început să vorbească expunînd idei izvorîte din rezultatele unei munci intense şi mai ales dintr-o intuiţie considerabilă a fenomenelor naturii. De la primele fraze, marele profesor ne-a captivat, ne-a vrăjit prin vastitatea cunoştinţelor sale exprimate într-un verb atrăgător şi ales. Atras de la început de personalitatea şi gîndirea acestui OM, m-am dus în sala în care se retrăsese după curs şi i-am spus firesc şi simplu că vreau să devin geolog. M-a privit cu înţelegere, strîngîndu-mi mîna şi adresîndu-mi cuvinte de încurajare şi de bune urări pentru realizarea hotărîrii mele. Şi în puţină vreme de la acest schimb de cuvinte, s-au terminat şi nopţile mele din Gara de Nord...

Astfel am pornit pe drumul geologiei şi am ajuns să fiu colaboratorul profesorului Mrazec timp de 18 ani ca preparator, asistent, şef de lucrări. Am simţit deosebita lui umanitate şi căldură sufletească încă din primii ani de studenţie, în timp ce mă conducea să pătrund pe drumul complex al ştiinţelor geologice. După fiecare convorbire cu el mă simţeam mai plin de curaj, mai capabil în muncă. Avea acel dar miraculos de a-ţi spori încrederea în tine însuţi. Şi aşa de mult a fost pătrunsă fiinţa mea de personalitatea marelui savant încît şi astăzi, după aproape 23 de ani, îl simt prezent, aducîndu-i prinos sentimentul meu de recunoştinţă pe care nu ştiu de voi fi reuşit vreodată să i-l dezvălui.

În loc de prolog

Figura profesorului Ludovic Mrazec prindea contur, creştea din vorbele celor care-i pregătiseră comemorarea şi, poate, dacă nu era reamintită o dată, a morţii sale din 9 iunie 1944, auditoriul mai putea trăi cu impresia că e aevea la locul lui de la catedra de geologie...

N-a fost nimic scăpat ci poate numai lucruri de amănunt, şi în foi puţine sau în gînduri rostite cu emoţie, Mrazec-Omul a fost contopit cu opera de cercetare şi realizări, de dascăl şi îndrumător de generaţii.

Patru vorbitori, **academicianul Miltiade Filipescu, profesorul dr. docent Dan Giuşcă, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, profesorul dr. docent N. Grigoraş şi studentul Nicolae Anastasiu din anul V,** dintre care, primii doi, foşti studenţi ai savantului Mrazec, au deschis sesiunea de comunicări a cercurilor ştiinţifice studenţeşti de la Facultatea de geografie-geologie sub semnul sărbătoririi memoriei înaintaşului lor. O sărbătoare aureolată de munca a 19 studenţi din anii II—V, care au prezentat comunicări cu teme riguros alese sub îndrumarea conducătorilor ştiinţifici.

Permanentizîndu-i memoria

Cine-ar fi bănuit în licenţiatul în farmacie pe viitorul şi marele om de mai tîrziu? Nici Louis Duparc, profesor de mineralogie şi petrografie de la Geneva, cu care Mrazec avea să lege o prietenie permanentă. Cu el a străbătut Alpii, prin el a cunoscut pe marii geologi şi mineralogi din Franţa şi Elveţia. Şi de unde pornise să-şi treacă doctoratul în chimie şi farmacie, Ludovic Mrazec susţine în 1892 un strălucit doctorat în mineralogie şi petrografie. Nehotărîre în alegerea meseriei? Nici pe departe. Asculta pentru prima dată vocea pasiunii interioare, a setei de a călători şi cerceta: visase o şcoală navală şi la stăruinţele tatălui ajunsese farmacist, destin care nu i se potrivea.

Trei ani deci la Geneva, în laboratorul şi compania ilustrului profesor Duparc, timp în care studiază masivul granitic Mont Blanc.

În 1894, la chemarea profesorului C. Istrate, fostul student la farmacie revine în patrie şi se prezintă la concursul care avea loc la Iaşi pentru ocuparea catedrei de Mineralogie şi petrografie de la Universitatea din Bucureşti. Concursul era prezidat de temutul chimist Petru Poni. Reuşind cu media 9,13, Mrazec ţine primele prelegeri în corpul vechi al universităţii, împărţindu-se între localul acesteia, laboratorul de Chimie organică unde se susţineau lucrările practice şi Muzeul de istorie naturală care adăpostea colecţiile.

Munca de profesor se interferează permanent cu munca de cercetător neobosit. Concepe harta geologică a României la diferite scări şi face studii petrografice privitoare la formaţiunile cristaline din Carpaţi şi din Dobrogea. Pregăteşte singur planşele care aveau să-i ilustreze prelegerile şi îşi definitivează cursul de minerale şi roci, sinteză vastă despre **„toate substanţele constitutive ale globului terestru şi sub toate formele lor începînd de la aspectele cele mai înalt ştiinţifice sub care pot fi privite pînă la acelea care interesează direct viaţa — practica".**

Grupează în juru-i o pleiadă de tineri cercetători printre care G. Munteanu Murgoci, Max Reinhard, David Roman, Dobre Ionescu Bujor, care-şi susţin lucrările de doctorat în laboratorul sau sub conducerea şi îndrumarea sa.

Continuă studiul zăcămintelor de petrol şi în special al apelor de zăcămînt. Intuieşte şi-şi susţine părerea că materia organică pe seama căreia s-au format hidrocarburile trebuie să fie legată de microorganismele conţinute în sedimente, ipoteză magistral confirmată mai tîrziu de cercetările micropaleontologice.

Reia în 1906 problema petrolului, dată care corespunde înfiinţării Institutului geologic şi numirii lui Mrazec ca director al acestuia. Aurul negru al ţării îl captivează şi îi impulsionează cercetările în acest domeniu. **„Valoarea unei avuţii ca aceasta nu constă pentru ţara producătoare numai în cantitatea exploatată a petrolului, ci mai ales în industrializarea şi întrebuinţarea lui în ţară. Numai astfel industria petrolului, care de obicei e taxată mai mult ca o industrie de export, va putea să devie în realitate şi o industrie naţională, în adevăratul înţeles al cuvîntului — care să aibe o înrîurire adîncă asupra dezvoltării noastre economice"** — susţinea Mrazec. Idei generoase, novatoare de un adevăr axiomatic.

Ca director al Institutului geologic creează o şcoală geologică de înaltă ţinută ştiinţifică a cărei faimă va trece graniţele ţării. Şi nu o dată va fi consultat în probleme de stringentă importanţă ca acelea referitoare la zăcămintele de fier din Ural sau la zăcămintele de petrol din Statele Unite ale Americii, din Egipt şi din alte părţi ale lumii.

Coordonatele personalităţii lui Mrazec nu pot fi limitate numai la munca de cercetare şi îndrumare pe tărîm geologic şi la erudiţia profesorului, la cele peste 200 de lucrări ştiinţifice şi cei 43 de ani de catedră; în ele se includ ingeniozitatea şi intuiţia savantului, spiritul ordonat şi sever al dascălului, pasiunea animatorului şi conducătorului mişcării geologice în ţară, dăruirea de sine şi patriotismul înflăcărat al omului cu calităţi de spirit excepţionale.

O jumătate de secol figura lui luminoasă impune şi domină lumea ştiinţifică, lume în care şi-a lăsat urmaşi de prestigiu, care-i duc şi dezvoltă mai departe substanţa descoperirilor, permanentizîndu-i memoria.

Continuitate

Îl ascultam de mai bine de un ceas. Era o şedinţă obişnuită a colectivului de catedră de la Facultatea de geologie-geografie, unde fusesem invitată prin amabilitate. Citea atent, justificîndu-şi fiecare gînd, fiecare afirmaţie. Un preambul de fapt al tezei de doctorat. **Asistentul Dragastan Ovidiu** punea în discuţie o problemă controversată privitoare la limita dintre două sisteme geologice cu aplicabilităţi în stratigrafie şi industria petrolului. Foştii profesori, astăzi colegi cu Dragastan, îşi luau „ notiţe", urmînd ca la discuţii să aprobe sau să infirme poziţia tînărului asistent. La fel proceda şi academicianul Miltiade Filipescu, care-şi urmărea cu emoţie fostul student. Îl supraveghease şi urmărise cu atenţie încă de pe băncile facultăţii pînă în '62, cînd i s-a solicitat rămînerea la catedră. De atunci s-a consacrat muncii de cercetare şi ca rezultate: două lucrări ştiinţifice semnate în colaborare cu profesorul Miltiade Filipescu, una prezentată la Sofia într-un volum omagial, o alta susţinută în India la Congresul internaţional de geologie şi... două examene de doctorat cu nota 10.

„Şedinţa" de care pomeneam mai sus se ţinea în urmă cu vreo lună de zile. Şi poate, aparent, nu are nici o legătură cu sesiunea de comunicări a cercurilor ştiinţifice studenţeşti din Facultatea de geografie-geologie ţinută acum o săptămînă şi închinată memoriei profesorului Mrazec. Dar nu puteam să nu-mi amintesc de ea văzînd numărul premianţilor, printre care colectivul format din studenţii de la Facultatea de geologie: **Hirtopanu Paulina,** anul V, **Hans Horst Peter, Nica Bujor,** anul IV şi **Dragomir Basarab,** anul III, care au obţinut premiul I pentru lucrarea **„Studiul mineralogic şi structural al zăcămîntului cuprifer de la Bucium (Munţii Metaliferi).** Apoi, **Ghenoiu Ion,** din anul V de la Facultatea de geografie, distins tot cu premiul I pentru lucrarea **„Caracterele geografice ale zonei preorăşeneşti Piteşti",** ca să nu mai menţionăm numele celor care au obţinut premiile II şi III, spaţiul nepermiţîndu-ne decît să-i felicităm.

...Există o continuitate, o evoluţie firească a acestor începători într-ale cercetării, supravegheaţi de ochiul bun şi sever al profesorului. Şi există apoi o răsplată a muncii adunată an cu an — împlinire — să-i spunem; şi nu poţi să nu te reîntorci cu sfială şi stimă în urmă la cei care ţi-au sădit şi cultivat pasiunea... Mrazec — Miltiade Filipescu — Dragastan Ovidiu; şi cine ştie unde se-ncheie acest ciclu — dascăl — emul, — dacă se-ncheie vreodată?!

M. ALBOIU

RELIEF

● Ultimul număr (22) al revistei FLACĂRA anunţă cu litere mari, sub semnătura M. Mihăilescu, închiderea celui de al 21-lea festival de la Cannes ?! Da, da, chiar acesta e titlul paginii : Cannes XXI. Oare să nu ştie cronicarul revistei că anul acesta festivalul de la Cannes, inaugurat în 1947, a ajuns la ediţia 20, jubiliara ? Doar cu o săptămînă înainte Contemporanul anunţa, corect, cu litere la fel de mari : Cannes 20. Să se fi organizat pentru Flacăra un festival suplimentar... ?

● Recent, la Casa ziariştilor, un grup de actori ai Teatrului „Lucia Sturdza-Bulandra" a prezentat un spectacol intim cu poemul d r a m a t i c „Gheorghe Şincai" de Violeta Zamfirescu. Salutind iniţiativa ne exprimăm speranţa că vom avea şi în continuare prilejul să urmărim asemenea manifestări din care nu va fi exclus nici experimentul.

● *Un sumar foarte dens, de zile mari, care polarizează semnături dintre cele mai prestigioase, începind cu acelea ale lui Tudor Arghezi, Zaharia Stancu, Radu Boureanu, Marin Preda, Şerban Cioculescu ne oferă „Gazeta literară" din această săptămînă.*

Dacă menţionăm în mod special poezia, — cele trei excelente cicluri aparţinînd lui R a d u B o u r e a n u, Gheorghe Tomozei şi

PUNCT CONTRA PUNCT

Constanţa Buzea — o facem mai ales pentru faptul că de mult îi ducem dorul. Printre atîtea elucubraţii adesea greu de dezlegat chiar de către cei mai perspicaci rebusişti, în sfîrşit, ne este dat să citim cu o aleasă satisfacţie estetică un florilegiu de versuri care poartă marca artei adevărate. Evenimentul nu ne surprinde, căci ni-l prilejuiesc trei poeţi cărora nu le place să cocheteze cu moda.

● Ivindu-şi floreta printre chenarele şi versurile de bazar ale reclamelor, vechiul şi temutul muşchetar I. Mureşanu ţinteşte în ultimul număr al „Luceafărului" asupra excesului de locuţiuni latineşti din revista noastră. Într-o privinţă a nimerit în mod cert alături ; Salva-Parva - Romuli - Nepos, expresie considerată drept o transcriere greşită a salutului în limba latină — „Salve parvae Romuli nepos" (Salut mică nepoată a lui Romulus), inserat corect în textul reportajului, nu reprezintă decît înşiruirea a patru nume de sate maramureşene. Aşa se întîmplă însă cînd citim numai titlurile. Quod erat demonstrandum !

BROADWAY LA CASANDRA

Pe scenă, o ladă din lemn cu trei litere : S.U.A. În rest, cîteva decoruri sumare şi şase actori în căutarea a... şase autori.

„Teatrul universitar din Kansas vă prezintă fragmente din cîteva piese de succes de pe Broadway" — au fost cuvintele introductive la spectacolul prezentat în două seri consecutiv pe scena I.A.T.C. de către formaţia de teatru a Universităţii din Kansas.

Reînnoire a unor relaţii devenite tradiţionale, vizita grupului studenţesc american în ţara noastră a prilejuit noi întîlniri şi discuţii utile şi ne-a dat — prin spectacolele prezentate — o imagine atît a teatrului american cît şi a şcolii americane de teatru.

Rînd pe rînd, în scenele din „Menajeria de sticlă" de Tennessee Williams, „O mie de clowni" de Herb Gardner, „Subiectul erau trandafirii" de Frank Gilroy şi „Picnic" de William Inge — membrii grupului au făcut dovada capacităţii de a întruchipa personaje diferite, de a închega raporturi de viaţă fireşti, creînd, în cele mai bune momente ale spectacolului, clipe de reală tensiune dramatică şi emoţie.

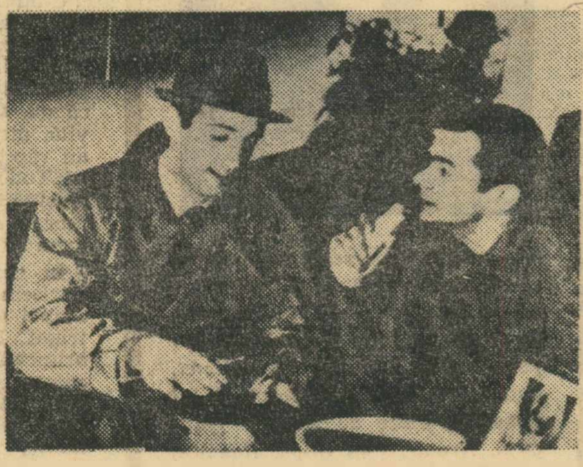
Susan Tisdall, incontestabil cea mai expresivă din toţi membrii grupului, devine dintr-o mamă cicălitoare o timidă profesoară de provincie, pentru a uimi apoi prin vitalitate ca şi toţi ceilalţi membri ai grupului în fragmentele de „musical" — gen specific american de operetă modernă — din „Mame".

Nu mai puţin mobil în interpretare Ken Marsolais, prezentînd un şir de roluri de compoziţie bine gîndite, culminînd cu monologul : „Astă seară, Mark Twain".

Fără pretenţii de originalitate, spectacolul a pus în evidenţă preocuparea deosebită pentru vorbirea scenică, „instrumentul oral" fiind foarte solicitat în cele mai diferite modalităţi. Ca şi pentru formarea unui actor multilateral, care, spre a evita orice manierism, este obligat în fragmentul imediat următor să-şi contrazică linia interpretativă din scena anterioară.

Spectacolul a fost astfel o plăcută întîlnire cu arta studenţească. O întîlnire pe care am dori-o cît mai frecventă, cu formaţii de teatru studenţesc din ţări în care acestea se înscriu pe prima linie a originalităţii.

F. MIRON

„Denunţătorul"

„French Cancan"

„Spartacus"

ÎN FERESTRELE SESIUNII – VIZIONAŢI!

MOMENTUL ADEVĂRULUI. Regia Francesco Rosi, 1965 (innoitor al neorealismului cu Salvatore Giuliano, 1961 — inspirat din acţiunile Mafiei, şi Cu mîinile pe oraş, 1963 — frescă a vieţii sociale în oraşul Neapole). Miguel Mateo Miguelin, unul din primii opt toreadori ai Spaniei, rival al lui El Cordobes, a acceptat rolul principal în filmul cu condiţia să nu i se contурbe programul de contracte. Şi astfel echipa de filmare a lucrat pe viu, la Algesiras, Barcelona sau Tenerife, cu riscul ca într-o zi Miguelin să fie lovit cu adevărat de un taur şi filmul să nu mai poată fi realizat. Mărturie cu valenţe de documentar despre foame, curaj şi moarte...

SPARTACUS. Regia Stanley Kubrick, 1960 (autorul filmelor Sărutul ucigaşului, 1955, Cărările gloriei, 1957, Lolita — după Nabokov, 1962). Superproducţie pe 70 mm. datorată mai mult producătorului, Kirk Douglas, decît regizorului. Paradoxal. Douglas s-a acomodat cel mai puţin rolului, stînjenit şi de o parteneră fără personalitate — Jean Simmons. În schimb, compoziţii excepţionale au Charles Laughton (Gracchus) şi Peter Ustinov (Batiatus) care, alături de sir Laurence Olivier (Crassus) răsplătesc totuşi cele trei ore petrecute în faţa acestei ecranizări a romanului lui Howard Fast.

DENUNŢĂTORUL. Regia Jean Pierre Melville (autor al filmelor Copiii teribili, 1950 — după Cocteau, Doi oameni în Manhattan, 1959), Jean Paul Belmondo, răsfăţatul copil teribil al ecranului francez într-o imitaţie a genului de film american de „gangsteri". Record de crime dar obscuritate artistică. Prilej de revedere şi cu Serge Reggiani (Ghepardul), printre altele şi interpret de muzică uşoară, aureolat de succese recente şi de asemănarea... fizică cu Aznavour.

FRENCH CANCAN. Regia Jean Renoir, 1954 (clasic al cinematografului cu Iluzia cea mare, 1937, Bestia umană, 1938, Regula jocului, 1939, Caleaşca de aur, 1952 etc.). Poate cel mai bun film al lui Renoir după război, reanimind atmosfera savuroasă a Parisului anului 1890. Mult superior filmului cu intenţii asemănătoare Moulin-Rouge al lui John Huston, opera lui Renoir oferă şi posibilitatea reîntîlnirii cu „papa" Gabin, Françoise Arnoul şi Maria Felix. Stele...

Opinii universitare

UN ASPECT AL CULTURII

Delimitarea, care ţine de calitate, dintre erudiţie şi cultură a fost făcută de mult timp primind nuanţări din partea celor mai proeminente spirite. O erudiţie, cît de întinsă ar fi ea, poate rămîne un teren sterp, dacă se mărgineşte numai la facultatea acută de a memora. Cultura pretinde o erudiţie, chiar mai limitată, dar asimilată creator de către individ. Cultura e deci ceva viu, în necontenită frămîntare şi cizelare ; la un moment dat, lipsa de cultură nu mai poate fi refăcută, pe cînd nevoile de erudiţie pot fi recuperate oricînd cu ajutorul enciclopediei sau manualului. Nu-i destul, de asemenea, să cunoşti doar cultura epocilor trecute, ci şi pe a celei prezente, care e de două ori vie, în sensul că sînt vii şi cei care o săvîrşesc. Necunoscînd cultura contemporană nu poţi, în fapt, s-o apreciezi pe cea trecută, printr-un act de extracţie a operelor mari şi prin atribuirea judecăţilor de valoare asupra lor ; privim în trecut sau în viitor cu ochii prezentului, judecăm prezentul prin eforturile şi salturile pe care le-a cristalizat în el epocile trecute.

Rîndurile de faţă au fost stîrnite de o discuţie avută de curînd la Cluj cu cîţiva studenţi chimişti, foarte buni la învăţătură, cu un orizont destul de larg şi în alte domenii. La un punct al discuţiei cineva i-a întrebat cum se numeşte rectorul Universităţii clujene. Întrebarea a fost întîmpinată cu zîmbet. Cel care a pus-o însă, a trecut la o a doua întrebare, mai gravă : care e specialitatea rectorului. După oarecare ezitări (sic !) a venit răspunsul. Dar abia acum a urmat întrebarea, să-i zicem, de verificare : care domeniu sau domenii ale istoriei (şi arheologiei şi lingvisticii) sînt specialitatea academicianului Daicoviciu ? Şi aci studenţii n-au putut da un răspuns nici pe departe satisfăcător. Unul dintre ei a recunoscut apoi cu amărăciune că, născut şi crescut în Cluj, nu l-a văzut niciodată, pe stradă sau în bibliotecă, pe Lucian Blaga.

Ca studenţi, trăim în centre universitare animate de mari personalităţi ale culturii naţionale, recunoscute pe plan internaţional, şi e trist să le recunoaştem, pe o parte, numai datorită faptului că procesul de învăţămînt ne apropie nemijlocit.

Îmi amintesc cu cită însufleţire evoca decanul Facultăţii de matematică din Iaşi atmosfera cursurilor şi conferinţelor lui Garabet Ibrăileanu şi Petre Andrei. Să ne amintim de asistenţa, de toate profesiile, care crea atmosfera cursurilor lui Emil Racoviţă. Ori să ne amintim cîţi studenţi, care nu erau filologi, asistau la cursurile profesorului Călinescu. O personalitate, activind indiferent în ce domeniu, mai aproape sau mai depărtat de propria ta preocupare, trebuie să te intereseze ca o izbîndă a culturii în general. Trăind într-un mediu de cultură superioară şi cunoscîndu-i pe cît posibil spiritele de vîrf, dobîndim o emulaţie în plus în atingerea ţelului propriei noastre activităţi. Un interes spre activităţile de dincolo de activitatea noastră ne dă şi o bază de discuţie culturală. Pot fi auziţi destui absolvenţi care se „plîng" că la locul de muncă nu au cu cine schimba o vorbă ; în cazul unei catedre, de pildă, matematicianul e „înglodat" în cifre, chimistul în formule, istoricul în date. Asta o zice un filolog. Ceilalţi toţi însă zic la rîndu-le despre el că e cu capul în nori. Cînd se întîmplă aşa, înseamnă că în timpul studenţiei nici unul dintrei ei nu a făcut efortul de a-şi apropia domeniul celuilalt, nu a fost tentat să vadă în cifre sau formule un simbol încărcat şi cu o doză de poezie sau în metaforă un raţionament. Şi atunci discuţia lor de „intelectuali" se întîlneşte cu predilecţie cînd e vorba despre sport.

Se impune deci o mai largă şi necontenită preocupare a conducerilor facultăţilor, precum şi a organelor de asociaţie de a găsi cele mai agreabile căi de a apropia studenţii diferitelor facultăţi, nu numai în cadrul serilor de dans, ci şi pe terenul faptelor de cultură. Una din aceste căi o vedem a fi aceea prin care studenţii sînt puşi în contact direct cu marii lor dascăli, personalităţi de proeminenţă în ştiinţa contemporană.

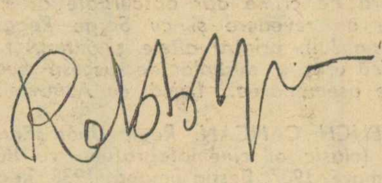
Gh. SUCIU

tec

ÎNTÎLNIRE CU ALAIN ROBBE-GRILLET

Alain Robbe-Grillet, cunoscut scriitor, eseist și cineast francez, autorul romanelor „Dans la labyrinthe», „La Jalousie", „Le Voyeur", „Les Gommes", scenaristul lui Resnais la „Anul trecut la Marienbad", regizor al filmelor „L'Imortelle" și „Transeuropexpress" a fost joi, 25 mai, oaspetele studenților de la facultățile de Limbi romanice și Limba și literatura română. Cu această ocazie d-sa a răspuns la unele întrebări ale studenților, întreținînd un dialog din care spicuim :

— Nu mă consider un teoretician, articolele mele nu sînt o teorie, ci simple reflecții de romancier, așa cum Kafka sau Proust s-au exprimat și ei în corespondențe sau jurnale asupra problemelor teoretice; un fel de dialog cu criticii în care încercam să precizez nu atît ceea ce

stătea în atenția mea, ci mai ales ceea ce nu-mi stătea în atenție. Pentru un artist nu există diferență între intenție și operă. Aș putea spune că scriu pentru a descoperi rațiunea pentru care am dorința de a scrie...

— Știm că o parte importantă a publicului, refuză formula dv., spunînd că scrieți romane cu cheie.

— Într-adevăr. Profesorul american Bruce Morisset a scris o „cheie" pentru „Gumele", ceea ce m-a cam jenat. Dînsul e desigur inteligent, serios și puțin naiv, ca orice profesor american, tot ce spune e exact, dar are o importanță secundară. Criticii spun că nu se realizează un contact romanesc cu cititorul. La început mi se refuzau manuscrisele pentru că nu uzau de formule tradiționale, apoi s-au găsit atîtea chei ce nu deschid nimic încît am devenit tradițional. Ca și cum m-ar urmări un fel de destin secret. Se spune : Robbe Grillet face filme ca un romancier. Eu sînt de profesie inginer agronom, specialist în bolile fructelor tropicale. Și atunci se spune : Robbe-Grillet scrie romane ca un inginer, face filme ca un romancier, iar dacă am să mă apuc de pictură se va zice : pictează ca un cineast. Repet, publicul așteaptă valori tradiționale, bazîndu-se pe valorile deja constituite. Dar să vă feriți de operele care se consumă ușor, înseamnă că au fost în prealabil mestecate. De fiecare dată cînd scot un roman se regretă cele precedente și asta pentru că încerc mereu lucruri noi, pentru că mă schimb... Un scriitor care nu schimbă nimic nu trebuie să continue...

La sfîrșit, l-am rugat pe dl. Robbe-Grillet să ofere un autograf cititorilor „Vieții studențești", întrebîndu-l totodată ce părere are despre generațiile tinere de creatori.

— Aștept de la tineri, mi-a răspuns dînsul, în primul rînd să nu imite și să nu mă imite. Lucrările care seamănă cu ale mele nu-mi plac ; tinerii trebuie să combată, să inventeze mereu și aici, pe drumul luptei cu rigiditatea, mă voi întîlni și mă voi asemăna cu ei.

E. P.

OPERA ROMÂNĂ STUDENȚEASCĂ

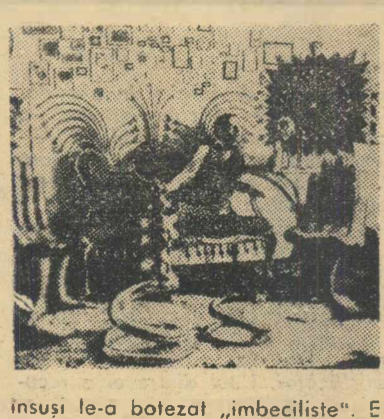
De la prima înjghebare de Operă Română, de acum 85 de ani, pînă la Teatrul de Operă și Balet de astăzi, au fost numeroase încercările de a se intemeia un teatru liric românesc, permanent. O inițiativă cu totul ieșită din comun a avut, în anul 1914, un grup de șapte studenți : Ion Ionescu, Dimitrie Simion, Ștefan Oprea (ajuns avocat), George Banu (ajuns medic), Petre Andreescu (probabil libretistul de operă), Nicolae Vlădoianu (devenit cunoscutul revuist) și... Camil Petrescu, viitorul mare scriitor. Ei au organizat „Opera Română" studențească, avînd ca angajați pe tinerii, atunci, cîntăreți Gheorge Folescu și Jean Athanasiu și au dat reprezentații din noiembrie 1914 pînă în ianuarie 1915, întîi în sala Teatrului Liric, apoi la Teatrul Eforie — prezentînd opt opere : „Tosca", „Rigoletto", „Aida", „Faust", „Lakmé", „Carmen", „Cavaleria rusticană" și „Paiațe". Isprava lor inimoșii studenți și-au consemnat-o într-o interesantă broșură polemică, de 60 de pagini, datată 1915 : „Opera română, înfăptuită în anul 1914 de către studenții universitari". *Citim aici și un amănunt deosebit de emoționant. În borderoul de încasări al unei reprezentații cu „Aida", pe lingă suma de 3 113 lei, realizată la casă, se menționează și ... „plus 43 lei, bilete vîndute la control de dl. Camil Petrescu".*

În primăvara aceasta studentul de atunci, Camil Petrescu, ar fi împlinit 73 de ani. La 14 mai s-au aniversat zece ani de la moartea lui...

G. CRISTOBALD

MOBILA „IMBECILISTĂ"

Suprarealist mexican, născut în Italia, PEDRO FRIEDBERG este arhitect, desenator, pictor „op și pop" și... autor de mobile pe care el

însuși le-a botezat „imbeciliste". E drept, atunci cînd și-a vîndut creațiile a ales un titlu mai comercial : „antichități manieriste". După cum se vede în fotografie, cu un asemenea mobilier trăiești într-adevăr ca-n „palmă"..

CAPODOPERE UITATE ?

„Băiatul cu vesta roșie" de Cezanne. una din piesele excepționale ale expoziției „Capodopere ale artei franceze în colecțiile elvețiene", deschisă luna aceasta la Tuilleries, a fost pictat între 1890—1895. Cezanne a lucrat patru variante, una dintre ele fiind cumpărată în 1958 de Paul Mellon cu 616 000 dolari, ceea ce o clasează printre cele mai scumpe zece tablouri din lume.

Expoziția este o reluare a celei organizată în 1964 la Laussane și cuprinde 245 de piese din 97 colecții particulare, 5 fundații și 7

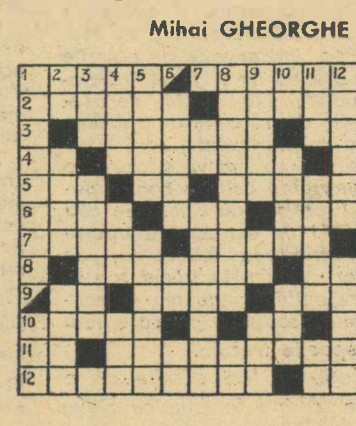
muzee. Sînt prezenți 45 pictori și 12 sculptori. Piese de o deosebită valoare, mai puțin cunoscute, au atras atenția specialiștilor : peisajele și „Nimfele" lui Monet, autoportretul „cu pălărie" al lui Cezanne, pînze de Degas. Gauguin, Renoir, Van Gogh, Rouault, Matisse, Picasso, Braque, Leger sau Delacroix.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

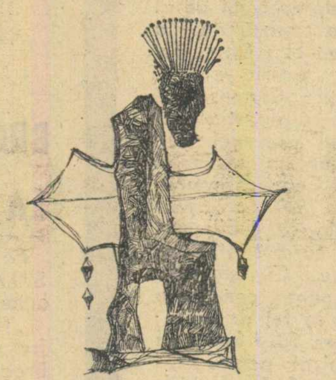
ORIZONTAL : 1. Dor de muncă — Pus pe drumuri ; 2. Te face să-ți dai și haina de pe tine — Merg la școală cu elevii ; 3. Comentare (pl.) — Acar ! ; 4. Capi de trib ! — Supusă operației de radiere ; 5. Iese din gura broaștei — E bătută pentru altcineva — Sport de masă ; 6. Specialistă în probele de înot — Primele la teorie! — Ieșită din fire; 7. Neam la țară — O ai la mînă ; 8. Somn ușor ! — Carie ! ; 9. Balans într-o parte și alta ! — Cîntă prin biserici — Stă tot timpul în albie ; 10. Gradat cu o stea — În februarie ! ; 11. Bine numai pe jumătate — Un tot unitar ; 12. Orbită de soare — Stau în față.

VERTICAL : 1. Ajutor de bătrînețe (pl.) — Pronume cu valoare ; 2. Repere ! — Pui de leu — Se întrece cu gluma ; 3. Astfel — O simți pe propria-ți piele (pl.) ; 4. Făcută una cu pămîntul — Peisaj — A lovi tare ; 5. Nu-i scapă nimic — În picioarele goale (sing.) ; 6. Rod al unor îndelungi frămîntări — Margini de pahar — Curte ! ; 7. Caiele ! — Rămași în urma înaintașilor ; 8. Sfat popular — Stau în plic ! ; 9. Cam nătăflețe — Poale-n poale ! — Cîntec de leagăn ; 10. Sînt în aer ! — Mînă întoarsă — Neajuns ; 11. Rîu în U.R.S.S. — Intră în port — Aruncător de suliți egiptene ; 12. Loc de veci pentru vii — Îi e drag.

Mihai GHEORGHE

MASCA FĂRĂ CHIP

Un serial polițist în mai multe „focuri"

de Eugen PATRICHE

6. A DOUA COINCIDENȚĂ

Cînd îmi recăpătai cunoștința, vila era goală. Tudor zăcea într-un colț, încă amețit de lovitura primită. „Au șters-o ?" — fu prima lui întrebare. Făcui semn că da. Cotrobăirăm degeaba prin vilă, nici o urmă. „Crezi că ăștia au răpit-o pe Anda ?", mă întrebă Tudor în timp ce ne urcam în mașină. „Dar cum au pătruns în muzeu fără să-i observe nimeni ?"

În aceeași clipă frînai brusc. Zărisem ceva pe șosea. Dădui înapoi cîțiva metri și coborîi intrigat. Pe marginea drumului, aruncată, zăcea o servietă. O deschiserăm grăbiți, dar înauntru nu erau decît vreo două cămăși, o trusă de bărbierit și o perie de haine.

— Extraordinar ! strigai, și Tudor mă privi cu uimire.

— Ce găsești extraordinar la peria asta banală ?

— Ai să vezi tu. Plecarăm spre oraș cînd, pe drum, îmi amintii de accidentul lui Marcu. Trebuia să facem un ocol pe la spital. Directorul ne primi zîmbind. Avea ambele mîini în bandaje și fața înveșmîntată în tifon. „Nu trebuie să vă alarmați, ne spuse. Mă vindec repede. Ce să-i faci, eram cam nervos după cîte s-au întîmplat zilele astea... mașina din față a oprit brusc și n-am putut evita ciocnirea..."

— Dar dacă a fost un atentat ? interveni Tudor. Marcu tresări. „Un atentat, de ce ? Cine ar avea interesul ca eu să... să..." „Și eu cred că e vorba de un simplu accident", încercai să-l liniștesc.

În curtea miliției găsii mașina directorului avariată. Geamurile din față se spărseseră, iar volanul era plin de pete de sînge închegat; de asemenea mai erau pete și în spatele scaunului șoferului. În portbagaj, nimic.

— Ei, să mergem. O să-ți fac cunoștință cu un personaj important. Tudor mă urmă, complet uluit de agitația mea.

— Privește peria asta de haine pe care am găsit-o în servietă. Aici sînt două inițiale : H.C. Înțelegi ceva ?

— Absolut nimic.

— În ce mă privește cred că e foarte limpede. Am găsit o servietă pe șoseaua care duce la Poiana. Or, toată lumea știe că în Poiana nu există decît un singur hotel, și anume Hotel Central. Simplu, nu ?

Tudor clătină din cap : „Dar de unde știi că servieta a fost pierdută de unul din cei doi agresori ai noștri ? Ar fi fost o greșeală enormă din partea lor !"

— Ei bine, tocmai asta îmi dă siguranța că nu mă înșel...

— ??

— Ții minte ce-ți spuneam la început ? Cînd vom reuși să înțelegem de ce sculptorul a incrustat în piatră trăsăturile victimei, cînd vom pricepe de ce a greșit, cazul va fi ca și rezolvat. Aș putea să adaug acum același lucru pentru greșeala pierderii servietei...

(Va urma)

OASPEȚI UNIVERSITARI

DE VORBĂ CU JUAN GOMEZ MILLAS

MINISTRUL EDUCAȚIEI ȘI CULTURII DIN CHILE, DESPRE:

PUNȚI ALE CUNOAȘTERII

– Chile și România sînt așezate la două extremități ale latinității, pe continente situate la mii de kilometri distanță. Dar, între noi, **poate** și **trebuie** să fie construite punți ale cunoașterii reciproce — **spunea, în cadrul interviului pe care ni l-a acordat, profesorul și savantul Juan Gomez Millas, ministrul educației și culturii din Chile care ne-a vizitat de curînd țara. In ambianța plăcută a Casei Universitarilor așteptasem pe interlocutor să termine vizionarea unor filme documentare despre România : imagini ale Deltei și Retezatului completaseră călătoria făcută de oaspete prin țară și constituiseră cea mai bună introducere în discuție** ·

— Aveți o țară minunată, cu peisaje variate, de la contraforturile Carpaților și pînă la Marea... Albastră i-aș spune, regiuni cu obiceiuri și porturi pline de pitoresc, cu monumente istorice remarcabile. Veți înțelege de ce, ca istoric, am avut o reală emoție cunoscînd ruinele de la Histria și Adamclisi, vizitînd muzeele arheologice din București și Constanța, care toate — o spun plin de admirație — mărturisesc latinitatea poporului român și dovedesc străvechea civilizație de pe aceste pămînturi. Aș spune că nu întîmplător un popor cu o istorie atît de îndelungată și zbuciumată, care a trebuit să-și apere ființa de multe ori în cursul veacurilor — dovedește atîta grijă pentru monumentele sale istorice și a știut să creeze o școală de științe istorice atît de reputată. Cunoșteam din timpul studiilor contribuția excepțională la știința istoriei a unor savanți de primă mărime — cum ar fi Xenopol sau Iorga — iar acum, prin discuțiile cu colegii români, am putut constata că această școală este continuată cu cele mai bune rezultate în contextul științei moderne, fiind incontestabil una din cele mai bune din Europa. Legăturile reciproce ale științei și învățămîntului pot alcătui una din punțile dintre țările și culturile noastre. Originea îndepărtată comună și faptul că azi au fiecare o personalitate distinctă fac **posibil** și **necesar** acest schimb de idei și experiențe. Iată de ce mă bucur că sînt primul ministru al învățămîntului și culturii dintr-o țară a Americii latine, care am făcut o vizită oficială în acest colț al Europei latine...

O ȚARĂ CULTĂ

Firesc, discuția a continuat recapitulînd și alte impresii ale interlocutorului în urma vizitei făcute la noi :

— E impunătoare construcția industrială, firească pentru orice stat care simte pulsul secolului XX. Dar nu mai puțin impresionante sînt schimbările petrecute în agricultura țării, unde se lucrează cu mijloace mecanice, chimia își spune cuvîntul, iar eficiența este rezultatul direct al unor atari străduințe, ca și al hărniciei și talentului țărănimii a căror imagine mi-a dat-o Muzeul satului, unic în lume prin autenticitatea și complexitatea mărturiilor etnografice ce le cuprinde.

Am putut constata însă că — într-o concepție prezidată de un adevărat umanism — construcția civilizației materiale merge la dv. mînă în mînă cu aceea a înălțării spirituale. O largă dezvoltare a învățămîntului de toate gradele, unirea științei cu practica, orientarea spre cercetările cele mai moderne, o atmosferă vie culturală la care se adaugă certele realizări ale universității românești mă fac să spun că aveți o țară cultă.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL CHILIAN ÎN PLINĂ TRANSFORMARE

— Am dori, domnule ministru, să ne spuneți cîteva cuvinte și despre problemele actuale ale universității din Chile.

— O fac cu plăcere. Pe scurt, aș putea caracteriza liniile mari ale dezvoltării școlii noastre superioare ca fiind următoarele :

a) Realizarea conceptului de **planificare**, prin care înțelegem corelarea mai judicioasă a pregătirii cadrelor superioare cu nevoile noastre naționale reale de azi și de mîine. Prin aceasta urmărim mai ales modificarea continuă a raportului dintre facultățile tehnologice, de științe și economie (care în prezent cuprind doar 40 la sută din studenți), pe de o parte, și cele umaniste pe de altă parte.

b) Realizarea conceptului de **democratizare**, mai ales prin burse pentru sprijinirea studenților, din motive economice-sociale, și pentru stimularea talentului și capacităților de studiu. La noi, probleme speciale sînt puse de faptul că din totalul celor 45 000 de studenți, 32 000 învață în universități de stat, iar ceilalți în școli superioare particulare. Pentru a satisface în mai mare măsură cerințele privind accesul la studiile superioare ne preocupă crearea unor cursuri prin corespondență.

c) Realizarea conceptului de **modernizare**, cu variate implicații în programa de învățămînt și metodele didactice. Voi menționa numai tendința existentă de transformare a școlilor superioare cu caracter prea specializat în universități tehnice, care să dea absolvenților putința adaptării ulterioare la progresele științifice și tehnice și aplicării cunoștințelor în domenii cît mai variate. Precum și folosirea în tot mai mare măsură a televiziunii, care urmează să-și consacre o emisiune în întregime învățămîntului mediu și superior. Nu voi spune că aceste concepte s-au și realizat, dar voi afirma că universitatea chiliană se străduiește să le înfăptuiască.

F. MAHLER

„Tineri luptători" și „Cercetașul" — lucrări de grafică semnate de THAI HA

SOLIDARI CU VIETNAMUL

In mitinguri ce au avut loc recent la București, la Iași sau Piatra Neamț, tineretul patriei noastre și-a exprimat din nou solidaritatea cu lupta dreaptă a poporului vietnamez. Marți, 30 mai, în cadrul mitingului care a avut loc la Casa de cultură a tineretului din raionul T. Vladimirescu, au luat cuvîntul CONSTANTIN MATACHE, muncitor la uzinele „23 August". ANA BEUDEANU, elevă la liceul „Gh. Șincai", și EMILIAN STANCU, președintele C.U.A.S. al Universității din București, care au condamnat cu asprime acțiunile agresive ale S.U.A. in Vietnam și au exprimat sentimentele de profundă solidaritate ale tineretului român cu lupta dîrză a tineretului și poporului vietnamez.

În continuare a luat cuvîntul tovarășul PETRU ENACHE, prim secretar al C.C. al U.T.C., care a spus între altele : „Susținînd cu hotărîre politica externă a Partidului Comunist Român și a guvernului Republicii Socialiste România, tineretul patriei noastre își reafirmă solidaritatea deplină și frătească cu lupta eroică a tineretului și poporului vietnamez și sprijinul hotărît pînă la victoria deplină asupra agresorilor americani". **Luind cuvîntul HOANG DINH SONG, membru al Biroului Permanent al C.C. al Uniunii Tineretului celor ce Muncese din Vietnam, conducătorul delegației tineretului Vietnamez care ne vizitează țara, a mulțumit pentru sprijinul multilateral, politic, moral și material acordat de Partidul Comunist Român și guvernul țării noastre poporului vietnamez și a inmînat C.C. al U.T.C. un steag cu portretul eroului post-mortem Nguyen Van Troi, cea mai înaltă distincție a Comitetului Central al Uniunii Tineretului celor ce Muncesc din Vietnam.**

Participanții la miting au adoptat o moțiune de solidaritate cu lupta poporului și tineretului vietnamez.

STIMAȚI PRIETENI DIN BRAȘOV!

Îmi permit să vă numesc astfel fără teama că aș greși. Am motivele mele. Faptul că voi, patruzeci de studenți brașoveni, mi-ați încredințat — pentru a le transmite celor vinovați — rîndurile voastre pline de năduf, așternute pe hîrtie imediat după ce micul ecran încheiase rușinat transmisia de la Zürich, înseamnă că mă considerați prieten. Nu spune și poporul că prietenul la necaz se cunoaște? Așadar...

Stimați prieteni din Brașov! După cum bine ați putut vedea zilele acestea, n-ați fost singurii care au încercat sentimentul amărăciunii după cele ce s-au întîmplat la Zürich. Sute de mii, aș zice milioane de cetățeni ai țării, fie ei amatori de sport ori nu, au fost de-a dreptul indignați de lamentabila comportare a acestui „12" reprezentativ. Amănunte despre ce s-a petrecut cu acest meci de tristă amintire ați citit, probabil, în cele două excelente articole despre fotbalul românesc, publicate săptămîna trecută de „Scînteia", ca și în publicațiile care au abordat această problemă înaintea noastră: „Luceafărul", „Scînteia tineretului", „Munca". Ați aflat fără îndoială explicațiile pline de neînțeles ale foștilor antrenori și ale fostului președinte de federație, ca și cîte ceva din intervențiile ziariștilor la ședința organizată sîmbăta trecută la U.C.F.S., plus cîteva amănunte anecdotice, de care n-au făcut economie unii confrați. Intervenția noastră la acea analiză a început prin a cita scrisoarea voastră — drept etalon al stării generale de spirit creată printre studenți de „eroii" de la Zürich. Da, așa cum bine spuneți, se poate vorbi și de anumite greșeli în selecția formației. Antrenorul Oană mărturisea, crezînd că ne face o plăcere, preocuparea sa timpurie, încă din toamnă, de a alcătui „unsprezecele" pentru returul cu Elveția, dar tocmai acest procedeu i-l reproșăm. N-a avut încredere în jucătorii în formă la ora actuală și i-a folosit pe cei „vizați" cu luni în urmă, care însă l-au înșelat. Așa s-a făcut că a trimis pe gazon, în această importantă partidă oficială, jucători a căror comportare fusese mediocră în ultimul timp: Pîrcălab (care după accident jucase numai două meciuri și nu arătase nimic), Ghergheli (tot mai „nevăzut" în joc de cîteva luni de zile), Dumitru Nicolae („stîlp" al unei apărări care primise goluri cu duiumul în etapele anterioare), Ion Ionescu (atacant cu un singur gol la activ de la meciul cu Grecia), Mihai Ionescu (portar ieșit din formă, care reușise să facă o singură partidă bună — la Pitești).

Fără să insist prea mult asupra cauzelor catastrofei (s-au invocat atîtea și poate tocmai cele adevărate n-au ieșit încă la lumină), mai stărui puțin asupra unor greșeli tactice. Împotriva unei echipe care era limpede că se va dezlănțui asupra noastră a fost ales, și îndrumat greșit, cuplul Ghergheli-Dobrin; amîndoi sînt prin excelență ofensivi, unul manifestînd tendințe de extremă, celălalt de vîrf de atac. Am stat de vorbă și cu cîțiva jucători; au criticat însăși ideea tactică generală a antrenorilor — de a adopta sistemul cu posturi fixe, înapoiat și ineficace. De sistemul zonelor libere (pentru crearea acestora în atac și acoperirea lor în apărare) nici prin gînd nu le-a trecut antrenorilor noștri — și tocmai cu acest procedeu bazat pe mișcarea continuă au reușit elvețienii să ne ridiculizeze. Dar am promis că nu insist în problemele de strictă specialitate, le las pe seama celor care sînt plătiți cu bani grei pentru a se ocupa numai de ele. Și-apoi, așa cum s-a confirmat de nenumărate ori, antrenorii Oană și Covaci nici nu sînt atît de vinovați: selecția, ideea tactică, pregătirea echipei sub toate aspectele erau probleme de care se ocupa, în fapt și în exclusivitate, președintele federației însuși. Așa cum ați cerut și voi, corespondenți brașoveni ai revistei noastre, așa cum au cerut și au așteptat mii de oameni, s-au luat însă măsurile de înlocuire a celor care erau pe cît de nepricepuți, pe atît de infatuați.

CRONICA MICROBISTULUI

Firesc și necesar este ca lucrurile să nu se considere rezolvate. La ședința amintită l-am întrebat pe tovarășul Gheorghe Popescu ce-ar fi avut de spus dacă scorul de la Zürich era de 1—2. N-a înțeles întrebarea ori s-a făcut că n-o înțelege. E aproape sigur însă că, în acel caz, mulți ar fi aruncat vina pe neșansă ori pe arbitru, dar ar fi socotit în continuare că „avem fotbal bun, tovarăși!". 1—7 ne ajută măcar să vedem adevărata față a fotbalului nostru, care s-a transformat dintr-o artă într-o „corrida" duminicală. Revista noastră a criticat în repetate rînduri cele ce se petrec în această disciplină sportivă. Aproape toate cîte se spun astăzi, după un război pierdut, pot fi găsite în articolul „Unde ni sînt antrenorii?", publicat de noi în... 15 noiembrie, după multe războaie socotite atunci cîștigate. Lipsesc profesorii de artă fotbalistică și jucătorii care să intre în teren „de amorul artei", lipsesc terenurile pe care să bată copiii mingea cît îi ziulica de lungă și n-au fost încă găsiți oamenii pricepuți pe mîna cărora să fie date frînele fotbalului. Lipsesc acum aceste elemente sine qua non, ale progresului nostru în fotbal, dar trebuie să le căutăm, să le avem în scurt timp.

În redresarea fotbalului nostru de un real ajutor poate fi și presa. E adevărat, majoritatea cronicarilor au semnalat de mult anomaliile de la cluburi și federație, dar n-au fost ascultați de nimeni. Din acest punct de vedere, Federația de Fotbal, Uniunea de Cultură Fizică și Sport sînt vinovate. S-au făcut că n-aud, ori au respins critica din pricina tonului care deranja, neglijînd astfel adevărurile exprimate în intervențiile incisive ale cronicarilor. Nu-i mai puțin adevărat însă că nici publicațiile noastre n-au făcut totul. Unii confrați — nume ar fi destule — n-au abordat nici măcar o singură dată, de pe poziții analitice, problema generală a fotbalului nostru, ba chiar au încercat „să dreagă busuiocul" după o comportare lamentabilă, dacă jocul fusese cîștigat (4—2 cu Elveția etc.).

A venit, credem, vremea cînd un cronicar de fotbal trebuie să devină ceea ce se cheamă cronicar de specialitate. Să dobîndească, prin urmare, o asemenea pregătire încît să poată discuta cu competență științifică probleme de tehnică, tactică, orientare în teren ș.a.m.d. Numeroși ziariști însoțesc echipele noastre peste hotare, dar se mulțumesc să transmită prin telefon cîteva rînduri asupra filmului meciului și cu asta consideră că și-au justificat deplasarea. La Zürich, toată lumea știe, au fost vreo patru cronicari cu echipa noastră. Ei bine, nici unul dintre ei nu a luat cuvîntul în ședința de analiză pentru a explica ce-a fost acolo, nici unul nu s-a numărat printre cei care au publicat, în zilele premergătoare analizei, articole cuprinzînd puncte de vedere asupra fotbalului. Deplasările la competițiile internaționale trebuie irosite mai puțin prin baruri sau cafenele și folosite mai mult pentru pregătirea de specialitate a fiecăruia, pentru lărgirea orizontului de cunoștințe generale și profesionale.

Se cere, cu alte cuvinte, ca saltul spre calitate să-l facem cu toții: antrenori, fotbaliști, activiști sportivi, ziariști.

G. MITROI

P.S.: In ultima clipă aflăm cu indignare că ieșenii și clujenii, pentru a-și păstra „cinstea" în „A", au încercat procedeul necinstit al mitei. Foarte gravă ni se pare vina ieșenilor, ceilalți intenționînd numai să evite o vînzare printr-o cumpărare. Vom reveni.

PATRU VICTORII LA VARȘOVIA

Cu 50 de ani în urmă, un grup de studenți și profesori „microbiști" puneau la Varșovia bazele primei asociații sportive universitare din Polonia, A.Z.S. Înființată cu mult entuziasm, dar cu membri puțini și fonduri și mai puține, asociația studenților sportivi din țara prietenă a cucerit repede faimă și simpatizanți datorită performanțelor de valoare obținute de atleții, gimnaștii, boxerii și înotătorii care au reprezentat-o în campionatele poloneze și în întrecerile internaționale.

Capitala Poloniei a găzduit la sfîrșitul săptămînii trecute întreceri festive, de mare amploare, organizate de conducerea clubului cu prilejul împlinirii unei jumătăți de veac de activitate. Alături de reprezentanții a 8 cluburi studențești poloneze, la concursurile de atletism, înot, canotaj și gimnastică, la turneele de baschet și volei au fost invitați studenți sportivi din Austria, Bulgaria, Cehoslovacia, R.D.G. și România, țara noastră participînd cu un lot de atleți de la clubul I.C.F. Vremea rece și ploaia care a căzut tot timpul concursului au influențat negativ calitatea performanțelor obținute în probele de atletism, urmărite zilnic, în ciuda intemperiilor, de sute de studenți din Varșovia.

Sportivii români s-au comportat bine, obținînd victoria în patru dintre probe, locul II în alte cinci, și fiind pe primul plan al întrecerii peste tot unde au participat. În final ei au secondat în clasamentul pe echipe puternica formație A.W.F. (Institutul de Cultură Fizică din Varșovia), cîștigătoarea întrecerii. Din reprezentativa noastră o impresie deosebită a lăsat Ioan Șerban — învingător la săritura în înălțime cu un rezultat bun, 2,06 m., obținut într-o companie valoroasă. Foarte bine au evoluat Elisabeta Prodan, clasată pe primul loc la suliță și pe locul doi la disc (în urma altei românce, Rozalia Moțu, cu 46,90 m), Carol Corbu (15,26 m) și Alexandru Mihu, clasați în această ordine pe primele două locuri la triplu-salt. La 110 m. garduri Dan Hidioșanu a ratat de puțin victoria venind în același timp (14 sec. 6 zecimi), dar cu un piept în urma cîștigătorului, cehul Stavotinek; la 80 m garduri fetele noastre, Enescu (11 sec. 3 zecimi) și Vytalios (11 sec. 5 zecimi) au ocupat locurile 2 și 4 după o finală în care prima sosită a înregistrat 10 sec. 9 zecimi.

În sfîrșit, Burcă a venit al doilea la 400 m garduri într-o cursă pe care cu ceva mai multă voință la finiș putea s-o cîștige. Dintre sportivii celorlalte delegații am remarcat pe austriaca Liese Prokop, o atletă multilaterală, cîștigătoare a probei de săritură în înălțime cu 1,65 m, și pe aruncătorul de ciocan Taubert Klaus din R.D.G., care a învins și la aruncarea greutății. Dintre concurenții polonezi s-a distins recordmana mondială Irena Kirszenstein (11 sec. 3 zecimi la 100 m și 6,06 la lungime) și colega ei Ewa Globukowska.

Succesul atleților români în concursul de la Varșovia pledează pentru îmbogățirea calendarului sportiv al acestora cu întreceri internaționale de anvergură, condiție „sine qua non" a obținerii unor performanțe de valoare europeană și mondială.

Ovidiu PAUN

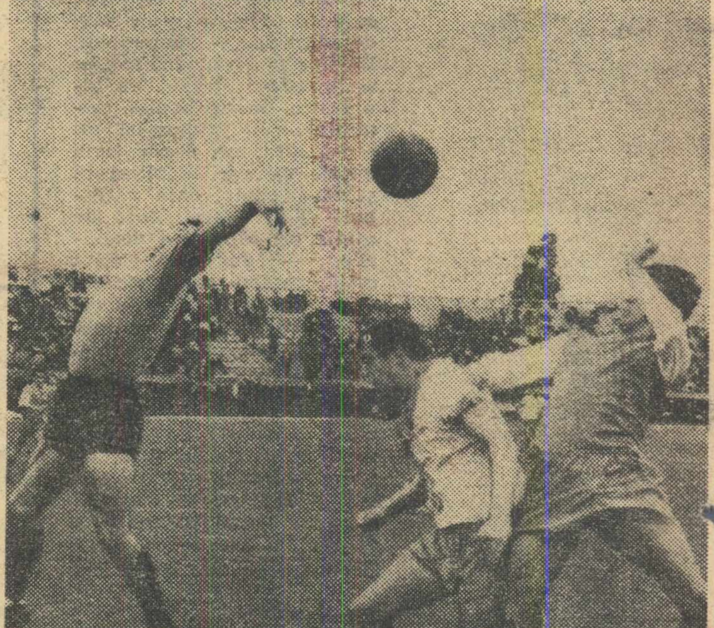
LA STEAUA

La *Steaua* care-a răsărit acum 20 de ani au loc săptămîna aceasta olimpice și dionisiace serbări. Bucuria aniversării este în primul rînd a celor 1 300 de sportivi militari și a zecilor de mii de susținători ai lor, dar este și a noastră, a celorlalți microbiști. Va fi, așadar, o zi — 7 iunie — cînd cu toții, științiști sau rapidiști, dinamoviști sau progresiști vom uita de necazurile pricinuite vreodată de partenerii steliști și vom da Cezarului ce-i al Cezarului. Vom uita de amărăciuni și, poate pentru prima oară în viață, vom vedea în unele înfrîngeri ale favoriților noștri... victorii ale admirabililor sportivi militari. Ne vom aduce aminte cu nostalgie și plăcere de minunile sportive ale lui Mircea Dobrescu și Gogu Viziru, Vasile Nicoară și Andrei Folbert, Dumitru Pîrvulescu și Olimpiu Nodea, ale inegalabilului și mereu tînărului „Țop". Și vom ajunge astfel tot la... fotbal. Vestitul *team* al C.C.A.-ului anilor '50, acela care a cîștigat la Belgrad și nu și-a pierdut cadența nici în „bîrlogul lupilor", ne va prilejui din nou clipe de adevărată încîntare pe gazon, rememorînd aevea în fața noastră partidele de neuitat cu rivalii lor dinamoviști.

Cei 20 de ani calendaristici au fost pentru *Steaua* plini de succese pentru care în alte timpuri sau în alte cluburi — de ce să n-o spunem? — n-au ajuns nici 50 de ani. Tradiția se continuă, împletindu-se în modul cel mai fericit cu prezentul și, astfel, putem aplauda astăzi pe Iolanda Balaș sau pe Alexandru cel Mare, pe Olga Szabo sau pe Ciucă, pe Gruia sau pe excepționalii puștani campioni ai maestrului Tănase. Pe firmamentul sportului românesc strălucesc puternic cele cinci colțuri de rubin ale *Stelei*, cinci cifre pe care ne facem o datorie de onoare din a le reaminti: 62, 15, 56, 1191, 247. Ele reprezintă, în ordine, numărul steliștilor medaliați la Mondiale, Olimpiade și Europene, al titlurilor de campioni naționali individuali și pe echipe cîștigate de marele club bucureștean.

Iată, prin urmare, cum, întorcîndu-ne în timp, raza *Stelei* abia acum luci vederii noastre. Facem această mărturisire puțin stînjeniți, dar cu sinceritate și convinși că, la frumoasa aniversare, această alocuțiune a noastră, pornită dintr-o inimă prietenească, va fi primită cum se cuvine, chiar dacă ideea ei n-a aparținut celui ce-o rostește, ci steliștilor din redacția noastră.

G. M.

Număr de balet. Solist: Papuc.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef: NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIȚULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție; FRED MAHLER

Prezentarea artistică: DUMITRU MOLDOVEANU cu colaborarea studenților-arhitecți Radu VINCENZ și Petre MARINESCU. Titluri și vignete: Constantin ZISU. Fotografia: Emil COJOCARU. Corectura: Filofteia ANDREESCU și Minodora LUPU. Paginația: Richard LUCIAN și Gheorghe ȚONE

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.